

ΑΠΟΛΥΤΩΣΙΣ

« Ἰησοῦς Χριστὸς ἐγενήθη ἡμῖν σοφία ἀπὸ Θεοῦ, δικαιοσύνη τε καὶ ἁγιασμὸς καὶ ἀπολύτρωσις » (Α΄ Κο 1,30)



ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Ε΄
ΕΤΟΣ ΟΒ΄
ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 2017
Ἄρ. Φύλ. 853



ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

Μηνιαίο Όργανο
Όμωνύμου Όρθοδόξου Αδελφότητος
ΚΩΔΙΚΟΣ: 2534

Τεύχ. 853, ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 2017

Ίδιοκτησία Έκδοση
Ο.Χ.Α. «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»
Πέλοπος 7, 546 33 Θεσ/νίκη
Τηλ. fax: 2310 270630, 274518
www.apolytrosis.gr
email: apolytrosis@otenet.gr

Έκδότης Δ/ντής Συντάξεως:
Σάββας Ν. Ξανθόπουλος
Πέλοπος 9, 546 33 Θεσ/νίκη

Δημιουργικό, προεκτύπωση, καλλιτεχνική επίμελεια:

«Χριστιανική Έλπις»
Όρθόδοξη Αδελφότητα,
Φίλυρο Θεσ/νίκης
Τηλ.: 2310 677421

Έκτύπωση-Βιβλιοδεσία:
«Μέλισσα», Ασπροβάλτα
Τηλ.: 23970 23313

Έτήσια συνδρομή:

Έσωτερικού: 10€ Έξωτερικού: 35€
Κύπρον: 25€ ΗΠΑ: 45\$
Καναδά: 50\$ Αυστραλίας: 55\$

Άρ. λογ. ΤΡΑΠΕΖΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ:

6074010115324

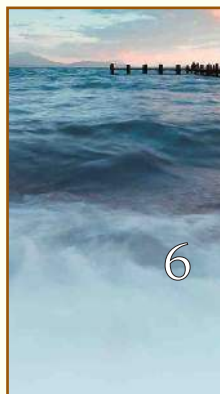
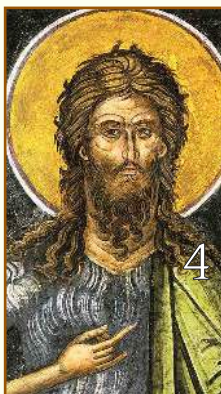
Ο.Χ.Α. «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»

Γιά τούς συνδρομητές
τοῦ ἔξωτερικοῦ:

IBAN: GR 94 0171 0740 0060
7401 0115 324

Περιεχόμενα

Ἡ πυξίδα μας	3
Ὁ μεγαλύτερος προφήτης.....	4
Ἡ ζωή μας... κατά τόν ἅγιο Χρυσόστομο	6
Ψαλμός 129ος: Μυστική κραυγή (Α΄).....	8
Καρτερόψυχος	11
Ἰορδάνης ποταμός	12
Τρεῖς Ἱεράρχες καί θεία λατρεία	14
Ἀπό τόν ἄμβωνα τῆς Κυριακῆς	16
Ὅταν τά παιδιά δαγκώνουν	18
Ἡ κρίση ὀξύνεται.....	20
Τά Θρησκευτικά σέ νεοβουδιστικά πλοκάμια	22
Εὐγνωμοσύνη: ἓνα χρέος πού δέν σβήνει....	25
Γλυκειά «ἐκδίκηση» (διήγημα).....	26
Μήνυμα ἐλπίδας.....	29
Συζητώντας τά γεγονότα.....	30





Ἡ πυξίδα μας

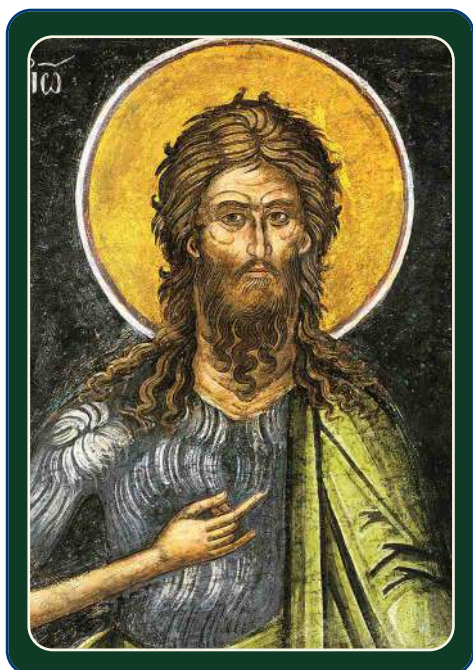
2017. Ένα νέο ἔτος ἦρθε νά προστεθεῖ στή ζωή μας. Τήν ἀρχή του ὑποδεχθήκαμε μέ φωταψίες καί γιορτές, μέ τραγούδια καί εὐχές, ὅπως γίνεται κάθε Πρωτοχρονιά. Ὡστόσο, ἡ ἀνατολή κάθε νέου ἔτους ἀναπόφευκτα στρέφει τή σκέψη μας στό τέλος του. Μέρα μέ τή μέρα, στιγμή μέ στιγμή ἡ μικρή γραμμή τῆς ζωῆς μας προχωρεῖ μέσα στόν χρόνο. Κι ἐπειδή γιά τήν ἐπίγεια πραγματικότητα ὁ χρόνος ἔχει ἀρχή, ἀναπόφευκτα ἔχει καί τέλος, ἀνεπιθύμητο, βέβαια, ἀλλά ὅπωςδήποτε ὑπαρκτό καί ἀμείλικτο.

Εὐλογο, λοιπόν, καί φρόνιμο προβάλλει γιά τόν καθένα μας τό ἐρώτημα: «Πόσος ἀκόμη χρόνος μοῦ μένει;». Δέν εἶναι πεσιμιστικό τό ἐρώτημα οὔτε ἀφορμή μελαγχολίας καί ἀπογοήτευσης. Ἰσα-ἴσα, γιά τόν πιστό ἄνθρωπο, ὁ ὁποῖος παράλληλα μέ τήν περατότητα ἀναγνωρίζει καί τήν αἰωνιότητα τῆς υπάρξεώς του, ἕνα τέτοιο ἐρώτημα μπορεῖ νά σταθεῖ ἀφετηρία γιά ὁμορφα καί μεγάλα πράγματα, πού μέχρι τώρα τά σκέπαζε ἡ ἄγνοια ἢ τά ἀδρανοποιοῦσε ἡ ἀδιαφορία.

Ἀπό τήν ὥρα πού ὁ ἄχρονος Θεός μπῆκε στήν ἑγχρονη ἱστορία τῆς γῆς, τῆς ἔδωσε μιᾷ ἄλλῃ διάσταση, ὑπέρχρονη. Ὁ μικρός χρόνος τῆς ζωῆς μας μπορεῖ νά διαστελλεῖται καί ἡ κάθε στιγμή νά συνδέεται μέ τήν αἰωνιότητα, ὅταν τή ζοῦμε «ἐν Χριστῷ»· αὐτός εἶναι «ὁ ἀληθινός Θεός καί ζωὴ αἰώνιος» (Α΄ Ἰω 5,20). Ἔτσι ὁ πιστός διαβαίνει τό γεφύρι αὐτοῦ τοῦ κόσμου χωρίς τήν ψευδαίσθηση πὺς μπορεῖ νά χτίσει πάνω του γιά πάντα. Γνωρίζει ὅμως πὺς τό κάθε βῆμα του πάνω σ' αὐτό τό γεφύρι ἔχει μεγάλη ἀξία, διότι ἐπηρεάζει τόν σύνδεσμό του μέ τήν ἀντίπερα ὄχθη, μέ τόν ἄχρονο κόσμο τῆς «καινῆς κτίσεως».

Ἡ ἀσύλληπτη ἀγάπη τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, πού ἰσοζυγίστηκε ἐπάνω στόν σταυρό καί ἔνωσε τόν οὐρανό μέ τόν ἅδη, ἀνοίγει τήν αἰώνια προοπτική γιά τόν κάθε ὁδοιπόρο αὐτῆς τῆς ζωῆς. Τήν ἀξιοποιεῖ ὁποῖος ἐλεύθερα τήν ἀποδέχεται. Καί ἡ ἔκφραση αὐτῆς τῆς ἀποδοχῆς εἶναι «θελήματι Θεοῦ τὸν ἐπίλοιπον ἐν σαρκὶ βιώσαι χρόνον», ὅπως ἐπιγραμματικά διατυπώνει ὁ ἀπόστολος Πέτρος (Α΄ Πέ 4,2). Νά ἔχουμε πυξίδα τῆς ἐπίγειας πορείας μας καί κανόνα τῆς ὑπόλοιπης ζωῆς μας τό θέλημα τοῦ Θεοῦ. Δέν εἶναι βέβαια εὐκολο αὐτό. Δέν εἶναι ὅμως καί ἀκατόρθωτο, διότι στήν ἀνθρώπινη προσπάθεια προστίθεται ἡ παντοδύναμη χάρις τοῦ Θεοῦ. Ὅσοι τό δοκίμασαν ὁμολογοῦν μαζί μέ τόν ἅγιο Χρυσόστομο ὅτι τό θέλημα τοῦ Θεοῦ εἶναι ἄσειστος «πύργος, βράχος ἀσάλευτος, βακτηρία σταθερή». Ἄς γίνει αὐτό ἡ πυξίδα τῆς ζωῆς μας στή νέα χρονιά! Τό εὐχόμαστε ὁλόψυχα!

Ο ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΣ ΠΡΟΦΗΤΗΣ



Ὁ βαπτιστής ὑπῆρξε
ἀληθινὰ δῶρο τοῦ Θεοῦ
ὄχι μόνο στους γονεῖς του
καί στόν Ἰσραήλ
ἀλλά καί σ' ὁλόκληρη
τήν ἀνθρωπότητα.

Ὁ Ἰωάννης ὁ βαπτιστής συνδέει στό πρόσωπό του καί στό ἔργο του τίς δύο διαθήκες, τήν παλαιά καί τήν καινή. Ὑπῆρξε ὄχι ἀπλῶς ἓνας προφήτης τῆς παλαιᾶς, ἀλλά, ὅπως εἶπε ὁ ἴδιος ὁ Κύριος, «ὁ μεγαλύτερος ἀπό τούς προφήτες» (βλ. Λκ 7,28). Καί αὐτό διότι ἐνῶ οἱ προγενέστεροί του προφήτευσαν τήν ἔλευση τοῦ Χριστοῦ ἀλλά δέν τήν γεύθηκαν, αὐτός τήν εἶδε, τήν ἔδειξε καί τήν ἀπόλαυσε.

Ἦταν γιός τοῦ ἱερέα Ζαχαρία καί τῆς Ἑλισάβετ, ἀπογόνου τοῦ Ἀαρών. Γεννήθηκε μέ θαυμαστό τρόπο. Οἱ γονεῖς του ἦταν ἡλικιωμένοι, καί μάλιστα ἡ Ἑλισάβετ ἦταν καί στεῖρα. Κάποτε, σέ μιά ἀπό τίς ἐφημερίες τοῦ Ζαχαρία στόν Ναό καί ἐνῶ πρόσφερε τήν θυσία τοῦ θυμιάματος, τοῦ ἐμφανίστηκε ὁ ἄγγελος Γαβριήλ, ὁ ὁποῖος τοῦ ἀνήγγειλε ὅτι θά ἀποκτήσει γιό καί θά τόν ὀνομάσει Ἰωάννη. Τό παιδί αὐτό, εἶπε ὁ Γαβριήλ, «θά εἶναι μέγας ἐνώπιον τοῦ Κυρίου». Θά τοῦ εἶναι ἀφιερωμένος ἰσόβια ὡς ναζιραῖος καί θά ἔχει ὡς ἀποστολή του τήν προετοιμασία τοῦ Ἰσραήλ γιά νά δεχθεῖ τόν Μεσσία. Ὁ Ζαχαρίας ἀπίστησε στό μήνυμα τοῦ ἀγγέλου. Γι' αὐτό ἔμεινε κωφάλαλος μέχρι τήν γέννηση καί τήν περιτομή τοῦ παιδιοῦ. Τήν στιγμή πού ἔγραψε σέ πινακίδιο «Ἰωάννης εἶναι τ' ὄνομά του» λύθηκε ἡ γλῶσσα του καί προφήτεψε κι αὐτός γιά τό θαυμαστό μέλλον τοῦ γιοῦ του (βλ. Λκ 1,5-25. 57-79).

«Ἰωάννης» σημαίνει στά ἑλληνικά «Θεόδωρος». Καί ὁ βαπτιστής ὑπῆρξε ἀληθινὰ δῶρο τοῦ Θεοῦ ὄχι μόνο στους γονεῖς του καί στόν Ἰσραήλ ἀλλά καί σ' ὁλόκληρη τήν ἀνθρωπότητα. Τρία εἶναι τά κύρια χαρακτηριστικά τῆς προσωπικότητάς του:

α) Ἐζησε σ' ὅλη του τήν ζωή στήν ἔρημο.

Ὅπως εἶχε προφητεύσει γι' αὐτόν ὁ Ἡσαΐας, ἦταν «φωνή ενός πού φωνάζει στην ἔρημο: ἐτοιμάστε τήν ὁδὸ τοῦ Κυρίου, ἰσιῶστε τοὺς δρόμους τοῦ Θεοῦ μας» (Ἠσ 40,3). Λένε μερικοὶ ἀπὸ τοὺς σύγχρονους μελετητές ὅτι εἶχε σχέση μέ τήν κοινότητα τῶν Ἑσσαιῶν, ἀσκητῶν στήν ἔρημο τῆς Ἰουδαίας. Αὐτό ὡστόσο δέν ἰσχύει γιά πολλοὺς λόγους, ἀλλά κυρίως ἐπειδὴ τό ἀγνοεῖ ἐντελῶς ἡ Γραφή καί ὅσες μαρτυρίες ἔχουμε γι' αὐτόν. Ὁ Ἰωάννης ἦταν ἐρημίτης, ντυμένος μέ τρίχινο ροῦχο καί τρεφόμενος μέ ἀκρίδες καί μέλι ἄγριο, γιά νά δηλώσει καί μ' αὐτόν τόν τρόπο ὅτι οἱ κοινωνίες τῶν ἀνθρώπων χωρίς Θεό εἶναι ἔρημοι. Καί μάλιστα εἶναι τόσο ἔρημοι ὥστε συμφέρει νά ζῇ κανεῖς στήν ἔρημο μέ σύντροφο τόν Θεό, παρά σ' αὐτές.

β) Κήρυττε καί βάπτιζε. Αὐτό, ὅπως λέχθηκε, ἦταν τό κύριο ἔργο του. Ἐπιδίωκε ἔτσι νά προετοιμάσει τοὺς ἀνθρώπους γιά νά γίνουν ὑπῆκοοι τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν, πού ἔβλεπε νά ἔρχεται. Γιά νά δεχθοῦν τόν Χριστό. Μέ τό κήρυγμά του ξεχέρωνε τίς καρδιές κι ἔσπερνε μέσα τους τήν μετάνοια. Ἦταν ἀπαραίτητο αὐτό. Ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ εἶναι ἓνα κράτος. Καί ὅπως γιά νά μποῦμε σ' ἓνα ξένο κράτος χρειάζομαστε ἔγγραφα, ταυτότητα ἢ διαβατήριο, ἀλλιῶς δέν γινόμαστε δεκτοί, ἔτσι καί γιά νά μπεῖς στήν βασιλεία τῶν οὐρανῶν, ἔλεγε ὁ Ἰωάννης, χρειάζεται ὅπωςδήποτε νά πληροῖς μιά προϋπόθεση: νά ἔχεις μετάνοια. Ἀπαιτεῖται δηλαδή νά ἀποβάλεις τήν παλιά σου ζωή, τὰ ἔργα σου πού εἶναι σηματοδεδεμένα καί στιγματισμένα ἀπό τήν ἁμαρτία, γιά νά μπεῖς στήν νέα ζωή τοῦ ἀγνοῦ Χριστοῦ καθαρός

κι ἐσύ καί ἀγνός. Καί γιά νά κάνει ὁ Ἰωάννης πιό αἰσθητή τήν μετάνοια, γιά νά ἐντυπωθεῖ στόν νοῦ ὅσων τόν ἄκουγαν καί ἐποπτικά ἡ ἀνάγκη γιά κάθαρση, τοὺς βάπτιζε μετά ἀπό ἐξομολόγηση. Τό βάπτισμά του βεβαίως δέν ξέπλυνε ἀπό τήν ἁμαρτία. Αὐτό δέν ἦταν δική του δουλειά καί οὔτε θά μπορούσε ἄλλωστε νά εἶναι. Αὐτό θά ἦταν ἔργο τοῦ Κυρίου. Ἐλεγε: «Τό βάπτισμά μου εἶναι βάπτισμα στό νερό, βάπτισμα μετάνοιας. Αὐτός ὅμως πού ἔρχεται μετά ἀπό μένα, εἶναι ἰσχυρότερός μου... Αὐτός θά σᾶς βαπτίσει στό Πνεῦμα τό ἅγιο καί στήν φωτιά» (Μθ 3,11).

γ) Τρίτο χαρακτηριστικό του ἦταν τό ταπεινό του φρόνημα καί ἡ πιστότητά του στόν Κύριο. Γιά ἓνα διάστημα ἦταν «τό πρόσωπο τῆς ἡμέρας». Εἴλκυε κοντά του πλήθη λαοῦ καί γιά πολλοὺς ἀπ' αὐτοὺς ταυτιζόταν μέ τόν προσδοκώμενο Μεσσία. Ὅμως ὁ Ἰωάννης, αὐτό τό «πιστό σκυλί» τοῦ Θεοῦ, δέν ξέφυγε ἀπό τήν ἀποστολή του οὔτε κατ' ἐλάχιστον. Ἦξερε ποιός ἦταν. Δέν ξυπάσθηκε ποτέ ὅπως ἄλλοι ψευτομεσσίες. Στούς ἀπεσταλμένους ἀπό τοὺς θρησκευτικούς ἄρχοντες τῶν Ἱεροσολύμων πού ἠθελαν νά μάθουν τήν ταυτότητά του, τό ξεκαθάρισε: «Δέν εἶμαι ἐγώ ὁ Χριστός» (Ἰω 1,20). Ἀλλά καί πάντοτε κήρυττε γιά τόν Χριστό πού θά ἔρθει μετά ἀπ' αὐτόν καί ὁ ὁποῖος εἶναι τόσο ἀνώτερός του ὥστε ὁ ἴδιος δέν εἶναι ἄξιος οὔτε τό λουρί ἀπό τό ὑπόδημά του νά λύσει. Κι ὅταν εἶδε τόν Ἰησοῦ νά ἔρχεται γιά νά τόν βαπτίσει, τόν ἐμπόδιζε συγκλονισμένος λέγοντας: «Ἐγώ ἔχω ἀνάγκη νά βαπτισθῶ ἀπό σένα καί σύ ἔρχεσαι σέ μένα;» (Μθ 3,14). Κι ἀκόμη, ὅταν ἀργότερα κάποιοι μαθητές του δυσανασχέτησαν μέ τήν ἐπι-

τυχία τοῦ κηρύγματος τοῦ Κυρίου εἰς βάρος τοῦ διδασκάλου τους, ἐκεῖνος τούς εἶπε: «Δέν μπορεῖ ὁ ἄνθρωπος νά πάρει τίποτε, ἐάν δέν τοῦ εἶναι δοσμένο ἀπό τόν οὐρανό. Ἐσεῖς οἱ ἴδιοι μαρτυρεῖτε ὅτι εἶπα: δέν εἶμαι ἐγώ ὁ Χριστός, ἀλλ' ἕνας ἀπεσταλμένος μπροστά ἀπ' αὐτόν. Γαμπρός εἶναι αὐτός πού ἔχει τήν νύφη· ὁ δέ φίλος τοῦ γαμπροῦ, πού στέκεται καί τόν ἀκούει, χαίρεται γιά τήν χαρούμενη φωνή τοῦ γαμπροῦ. Αὐτή λοιπόν ἡ χαρά μου ἔχει ὀλοκληρωθεῖ. Ἐκεῖνος πρέπει νά αὐξάνει κι ἐγώ νά μειώνομαι» (Ἰω 3,27-30). Τέλος, τήν πιστότητά του στόν Θεό δείχνει ἐπίσης ὁ μαρτυρικός του θάνατος. Ἀνυποχώρητος ὑπερασπιστής τοῦ θείου νόμου δέν κάμφθηκε οὔτε ὅταν ὁ Ἡρώδης Ἀντύπας τόν φυλάκισε ἐπειδή μέ τό κήρυγμά του ἤλεγχε τίς παρανομίες του. Οὔτε ὅταν ἔλαμψε μπροστά του τό ξίφος τοῦ δημίου πού τόν ἀποκεφάλισε γιά τό καπρίτσιο ἐνός γυναιίου.

Αὐτός ἦταν σέ γενικές γραμμές ὁ Ἰωάννης. Ἕνας πιστός στρατιώτης στήν ὑπηρεσία τοῦ Θεοῦ. Ἕνας ἄνθρωπος στόν ὁποῖο κατ' ἐξοχήν ἀρμόζει ὁ λόγος τῆς Γραφῆς ὅτι «δέν τοῦ ἦταν ἄξιος ὁ κόσμος» (Εβ 11,38).

Ἄς ἔχουμε τίς πρεσβεῖες του.

Εὐάγγελος Ἀλ. Δάκας

Λόγοι χρυσοί

Ἡ Ζωή μας...

«Φοβηθῶμεν, ἀγαπητοί. Οὐκ ἔστι παίγνιον ὁ βίος· μάλλον δέ ὁ μὲν παρὼν βίος παίγνιον, τὰ δὲ μέλλοντα οὐ παίγνια» (Ἰωάννης Χρυσόστομος, PG 57,318).

Πολύ σαφῆς καί κατηγορηματικός ὁ ἅγιος Χρυσόστομος. Δέν εἶναι παιχνίδι ἡ ζωή μας καί μεῖς δέν εἴμαστε παιδιά, γιά νά παίζουμε. Ἄν, ὅμως, θέλουμε νά παίζουμε σ' αὐτή τή ζωή, στήν ἄλλη πιά δέν θά μπορούμε νά παίζουμε.

Τί εἶναι, λοιπόν, ἡ ζωή μας; Ἡ ζωή μας εἶναι ἐλαφρότερη ἀπό δρομέα, ἀπαντᾷ ὁ ἱερός πατέρας. Διότι, ὅπως ἐκεῖνος, πρὶν καλά-καλά ἔρθει, φεύγει, ἔτσι δέν μένει τίποτε· οὔτε δόξα οὔτε πλοῦτος οὔτε κάλλος. Ἡ ζωή μας εἶναι ὁδός καί γι' αὐτό χρειαζόμαστε τήν καθοδήγηση τοῦ Θεοῦ. Ἐάν, ὅταν πρόκειται νά μποῦμε σέ μιὰ πόλη, ἔχουμε ἀνάγκη ἀπό ὁδηγό, πολύ περισσότερο ὅταν πρόκειται ν' ἀποδημήσουμε στόν οὐρανό, ἔχουμε ἀνάγκη ἀπό τόν Θεό, γιά νά μᾶς δείξει τόν δρόμο, νά μᾶς στηρίξει, νά μᾶς χειραγωγήσει. Ἡ ζωή μας δέν διαφέρει σέ τίποτε ἀπό τή σκηνή τοῦ θεάτρου. Ἐκεῖ ὁ μὲν ἕνας παίζει τόν ρόλο τοῦ βασιλιᾶ, ὁ δέ ἄλλος τοῦ στρατηγοῦ ἢ τοῦ στρατιώτη. Ἀλλά ὅταν λυθεῖ τό θέατρο οὔτε ὁ «βασιλιάς» εἶναι βασιλιάς οὔτε ὁ «στρατηγός» εἶναι στρατηγός οὔτε ὁ «στρατιώτης» εἶναι στρατιώτης. Ὅλα σ' αὐτόν τόν κόσμο εἶναι σάν ὄνειρο. Ὅπως οἱ καταδικασμένοι πού ἐργάζονται σέ μεταλλεῖα ἢ σέ ἄλλα χειρότερα καταναγκαστικά ἔργα, ὅταν μετά τήν κοπιαστική μέρα



κατά τόν ἅγιο Χρυσόστομο

κοιμηθοῦν, ὀνειρεύονται τήν τρυφή καί τόν πλοῦτο ἀλλ' ὅταν ξυπνήσουν ἐπανερχονται στήν πικρή πραγματικότητα, ἔτσι καί ἡ ζωή αὐτή μέ τά πλούτη καί τίς ἀπολαύσεις εἶναι ὄνειρο ἀπό τό ὁποῖο ξυπνᾷ ὁ ἄνθρωπος πολύ μετανιωμένος. Ὅλα τά ἀνθρώπινα εἶναι τέφρα καί σκόνη, πού-πουλα πού τά σκορπίζει ὁ ἄνεμος, καπνός καί σκιά, φύλλα καί λουλούδια πού τά ρίχνει ὁ ἄερας, παραμύθι, ρέμα πού κυλάει καί φεύγει. Ἡ ζωή μας ἐδῶ δέν εἶναι μόνιμη, εἶναι παλίρροια πού διαρκῶς μετακινεῖται. Εἶναι θάλασσα μεγάλη καί εὐρύχωρος πού πρέπει νά διαπλεύσουμε, πρίν ἔρθει ὁ χειμώνας, ὁπότε δέν θά μπορούμε νά κάνουμε τίποτε. Εἶναι τόσο εὐθραυστη ὅσο ὁ ἱστός τῆς ἀράχνης. Ὅλα διαλύονται σάν τήν ἄμμο τῆς θάλασσας καί καταστρέφονται εὐκολα σάν τίς καλύβες.

Ἐνῶ ὅμως ἡ ζωή μας εἶναι τόσο μικρή, τόσο ἀσταθής, τόσο μεταβλητή, ἔχει γιά μᾶς μεγάλη σημασία. Κι αὐτό διότι εἶναι τό στάδιο ὅπου μπορούμε ν' ἀσκηθοῦμε γιά τήν ἄλλη ζωή· εἶναι τό παιδευτήριο ὅπου πρέπει νά ἐκπαιδευθοῦμε, ὥστε νά ἀξιωθοῦμε νά κερδίσουμε τό ἀμαράντινο στεφάνι. Ὁ ἀγώνας εἶναι ὁ κλῆρος μας

σ' αὐτή τήν πρόσκαιρη ζωή. Τό στεφάνι μᾶς περιμένει στήν αἰώνια ζωή. Ἐτσι πιό εὐκολα ὑπομένουμε τούς κόπους, γιατί διαρκοῦν λίγο, ἐνῶ ἀντιθέτως ἡ ἀπόλαυση τῶν στεφάνων παραμένει διαρκῆς καί ἀτέλειωτη. Ὁ ἄνθρωπος ἀγωνίζεται σάν τόν ἀθλητή πού πρέπει νά ἀντιμετωπίσει τή σκόνη, τό λάδι, τή ζέστη, τόν ἰδρώτα, κόπο πολύ καί στενοχώρια. Κι ὁποῖος θέλει νά κερδίσει τό αἰώνιο τῆς δόξης στεφάνι πρέπει ν' ἀγωνισθεῖ σκληρά καί ἀδυσώπητα σ' αὐτή τή ζωή.

Ἐδῶ, λοιπόν, εἶναι ὁ ἀγώνας, ἐκεῖ τό στεφάνι. Ἐδῶ ἡ σπορά, ἐκεῖ ὁ θερισμός. Ἐδῶ εἶναι καιρός πάλης καί ἰδρώτων, ἐκεῖ καιρός ἐπάθλων. Ἐδῶ ἡ παροικία, ἐκεῖ ἡ μόνιμη κατοικία. Αὐτή ἡ ζωή ἔχει τά ἐνέχυρα τοῦ ἀρραβῶνα, τήν ἐγγύηση γιά τή μέλλουσα, ἐφόσον εἶναι καθαρή. Καί γιά νά γίνει καθαρή ἡ ζωή μας, κατά τόν ἱερό πατέρα, χρειάζεται ὁλοκληρωμένη πίστη· «ἡ περὶ τήν πίστιν πληροφορία». Γιατί ὅτι εἶναι τό θεμέλιο γιά τό σπίτι, εἶναι ἡ πίστη γιά τή ζωή. Οἱ ναυαγοί τῆς πίστεως εἶναι καί τῆς ζωῆς ναυαγοί.

Ἄ. Κάρπου



Ψαλμός 129ος: Μυστική κραυγή (Α')

Τόν πόνο καί τήν συντριβή γιά τίς ἀμαρτίες του ξεχύνει ὁ Δαβίδ ἰδιαίτερα σέ κάποιους ἀπό τούς ψαλμούς του (βλ. 6, 37, 50, 101), πού ἀπαρτίζουν τήν ομάδα τῶν ψαλμῶν τῆς μετανοίας. Σ' αὐτήν συμπεριλαμβάνεται καί ὁ 129ος ψαλμός, ὁ ὁποῖος ταυτόχρονα ἀνήκει καί στήν ομάδα τῶν Ἀναβαθμῶν. Χαρακτηρίστηκε «πραγματικός ἀναβαθμός τῆς ψυχῆς», διότι ἀνεβάζει τήν ψυχή μας ἀπό τά βάθη τῶν ἀνομιῶν στό ὕψος τῆς ζωντανῆς ἐλπίδας πρὸς τόν Κύριο. Χαρακτηρίστηκε ἐπίσης «παυλιανός ψαλμός», διότι στούς στίχους του ἀκοῦμε τήν φωνή τοῦ ἀποστόλου Παύλου νά μιᾷ γιά τήν λύτρωση τοῦ ἀνθρώπου, γιά τόν μοναδικό Σωτήρα πού μᾶς σώζει μέ τό ἄπειρο ἔλεός του. Εἶναι ἀσφαλῶς ἡ ἴδια ἡ φωνή τοῦ Παρακλήτου, πού ὑπαγορεύει τίς θεόπνευστες ἀλήθειες τόσο στόν προφήτη τῆς Παλαιᾶς ὥσο καί στόν ἀπόστολο τῆς Καινῆς Διαθήκης.

Κείμενο

1. Ἐκ βαθέων ἐκέκραξά σοι Κύριε·
2. Κύριε, εἰσάκουσον τῆς φωνῆς μου· γεννηθήτω τὰ ὦτά σου προσέχοντα εἰς τήν φωνήν τῆς δεήσεώς μου.
3. Ἐὰν ἀνομίας παρατηρήσης, Κύριε, Κύριε, τίς ὑποστήσεται;
4. ὅτι παρὰ σοί ὁ ἰλασμός ἐστίν.
5. Ἐνεκεν τοῦ ὀνόματός σου ὑπέμεινά σε, Κύριε, ὑπέμεινεν ἡ ψυχὴ μου εἰς τὸν λόγον σου.
6. Ἦλπισεν ἡ ψυχὴ μου ἐπὶ τὸν Κύριον ἀπὸ φυλακῆς πρωΐας μέχρι νυκτός· ἀπὸ φυλακῆς πρωΐας ἐλπισάτω Ἰσραὴλ ἐπὶ τὸν Κύριον·
7. ὅτι παρὰ τῷ Κυρίῳ τὸ ἔλεος καὶ πολλὴ παρ' αὐτῷ λύτρωσις,
8. καὶ αὐτὸς λυτρώσεται τὸν Ἰσραὴλ ἐκ πασῶν τῶν ἀνομιῶν αὐτοῦ.

Μετάφραση

1. Ἀπὸ τά βάθη τῆς καρδιάς μου σοῦ φωνάζω, Κύριε·
2. Κύριε, ἄκουσε τήν φωνή μου, δῶσε προσοχή στήν φωνή τῆς δεήσεώς μου!
3. Ἄν ἐξετάσεις τίς ἀμαρτίες, Κύριε, Κύριε, ποίός θά σταθεῖ ἐνώπιόν σου;
4. Ἀλλά, πράγματι, ἐσύ δίνεις τήν ἄφεση.
5. Χάριν τοῦ ὀνοματός σου ἔμεινα πιστός σέ σένα, Κύριε, ἔμεινε σταθερὴ ἡ ψυχὴ μου στόν λόγο σου.
6. Στήριξε τήν ἐλπίδα της ἡ ψυχὴ μου στόν Κύριο ἀπὸ τά χαράματα μέχρι τήν νύχτα· ἀπὸ τά χαράματα ἃς στηρίζει τήν ἐλπίδα του ὁ Ἰσραὴλ στόν Κύριο!
7. Διότι ἀπὸ τόν Κύριο προέρχεται τό ἔλεος καὶ πολλὴ λύτρωση ἀπ' αὐτόν.
8. Καί αὐτός θά λυτρώσει τόν Ἰσραὴλ ἀπὸ ὅλες τίς ἀμαρτίες του.

«Όχι ἀπλῶς ἀπὸ στόματος, ὄχι ἀπλῶς ἀπὸ γλώττης... ἀλλὰ ἀπὸ καρδίας βαθυτάτης, μετὰ πολλῆς τῆς σπουδῆς καὶ τῆς προθυμίας, ἐξ αὐτῶν τῆς διανοίας τῶν βάρων», τέτοια εἶναι ἡ προσευχή πού στέλνει ὁ ψαλμωδός, κατὰ τὸν ἅγιο Χρυσόστομο. Εἶναι φορές πού ἡ σκέψη περιπλανιέται τὴν ὥρα πού λέγονται λόγια προσευχῆς. Εἶναι ὅμως καὶ κάποιες στιγμές πού δὲν μιᾶ μόνο τὸ στόμα, δὲν κινεῖται ἀπλῶς ἡ γλῶσσα, ἀλλὰ ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καρδιᾶς, ἀπὸ τὰ ἔγκατα τῆς διανοίας ξεπηδᾷ ἡ προσευχή καὶ τινάζεται, μέ ξεχωριστὴ δύναμη θαρρεῖς, ὡς τὰ ὕψη τοῦ οὐρανοῦ. Οἱ ψυχές πού θλίβονται στέλνουν συνήθως τέτοιες προσευχές. Ὁλη ἡ προσοχή, ὅλες οἱ ψυχικὲς δυνάμεις, ὅλος ὁ ἐσωτερικὸς τοὺς κόσμος προσηλώνεται στὸ ἔργο τῆς προσευχῆς. Δὲν ἀποσπᾶται ὁ νοῦς, δὲν σαλεύεται. Μοιάζει μέ τὸ δένδρο πού ἔχει τὴ ρίζα του ἀπλωμένη σὲ μεγάλο βάθος γῆς, συγκρατεῖ τὸ χῶμα της κι ἔχει τὴν δύναμη νὰ ἀντιστέκεται σὲ κάθε ὀρμητικὸ ἄνεμο. Ἀντίθετα, τὸ δένδρο πού ἔχει ἐπιφανειακές τίς ρίζες του λυγίζει μέ τὸ πρῶτο ἀγέρι... Ἔτσι, διδάσκει ὁ Ἅγιος, οἱ προσευχές πού ξεκινοῦν ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ὑπαρξῆς μας, κι ἂν ἀκόμη ἐμφανισθοῦν ἀμέτρητες σκέψεις, κι ἂν ὀρμήσει ὁλόκληρη ἡ παράταξη τοῦ διαβόλου, μένουν ἀκατάπαυστες κι ἀμείωτες... Γι' αὐτὸ καὶ εἰσακούονται. Ἐνῶ ἐκεῖνες πού βγαίνουν μόνο ἀπὸ τὰ χεῖλη, ἀπὸ ἄδεια καρδιά καὶ ἐρημωμένη διάνοια δὲν μποροῦν νὰ φτάσουν στὸν Θεὸ ἐξαιτίας τῆς ἀδιαφορίας αὐτοῦ πού προσεύχεται.

Στὸν ψαλμὸ μας, ὡστόσο, τὸ ἐκ βαθέων δὲν δηλώνει μόνο τὰ βάθη τῆς ὑπαρξῆς πού δέεται. Ἀναφέρεται καὶ στὰ βάθη

τῆς ἀνομίας ἀπὸ τὰ ὅποια ἡ ψυχὴ ἀναζητᾷ τὸν Κύριο. Αὐτὸ γιὰ μᾶς ἀποτελεῖ μεγάλο κι ἐλπιδοφόρο μάθημα: Τὴν ὥρα πού νιώθουμε νὰ κατρακυλοῦμε στὴν ἄβυσσο τῆς ἀθλιότητάς μας, μὴ διστάσουμε νὰ προσευχηθοῦμε, μὴν ξεκόψουμε τὸν ἑαυτό μας ἀπὸ τὸν Θεό! Κι ἂν ἀκόμη μᾶς βαραίνουν καὶ μᾶς καταποντίζουν οἱ ἁμαρτίες μας, νὰ στείλουμε στὸν οὐρανὸ σῆμα κινδύνου: SOS! Ἔχει τὸν τρόπο του ὁ Κύριος νὰ διασχίσει τὴν ὅποια ἀπόσταση καὶ νὰ βρεθεῖ κοντὰ μας· ἀρκεῖ νὰ ὑψώσουμε κι ἐμεῖς σάν τὸν Δαβὶδ «κραυγὴ».

Τὸ ἐκέκραξα (στ. 1), βέβαια, δὲν ἀφορᾷ στὸν τόνο τῆς φωνῆς· ἐκφράζει τὴν ἔνταση τῆς ἐναγώνιας προσευχῆς. Κραυγαλέα προσευχόταν ὁ Μωυσῆς, παρότι ἦταν βραδύγλωσσος (βλ. Ἔξ 8,8· 14,15· 15,25)· κραυγαλέα καὶ ἡ Ἄννα στὴν Σκηνὴ τοῦ Μαρτυρίου, παρότι ἀνοιγόκλεινε μόνο τὰ χεῖλη της, δίχως ν' ἀκούγεται καθόλου ἡ φωνή της (βλ. Α' Βα 1,13). Κραυγαλέα προσεύχεται καὶ ὁ ἔμπειρος στὴν προσευχὴ Δαβὶδ, ἀφήνοντας σὲ μᾶς ὑπόδειγμα προσευχῆς.

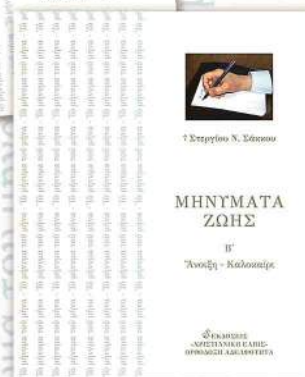
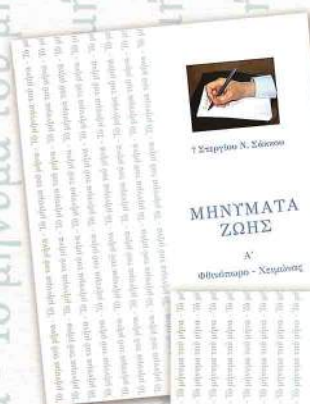
Ἡ θέρμη τοῦ προσευχόμενου ψαλμωδοῦ γίνεται φανερὴ καὶ μέ τίς πολλές ἀναδιπλούμενες φράσεις. Ὁκτὼ φορές στοὺς ὀκτὼ στίχους ἀναφέρει τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ. Φαίνεται νὰ ἔναι στραμμένος ὅλος πρὸς τὸν Κύριο, δὲν ἀποτραβᾷ οὔτε στιγμή τὸ βλέμμα του, κρέμεται ἀπὸ τὸ ἔλεός του. Ἐκλιπαρεῖ νὰ τὸν ἀκούσει, νὰ δεχτεῖ τὴν δέησή του· Κύριε, εἰσάκουσον τῆς φωνῆς μου· γεννηθήτω τὰ ὦτά σου προσέχοντα εἰς τὴν φωνὴν τῆς δεήσεώς μου (στ. 2). Κι ἂν ἀκόμη ἡ δική του φωνὴ εἶναι ἀσθενική, κι ὅσο κι ἂν κραυγάζει εἶναι ἀδύνατον νὰ φτάσει ὡς τὰ οὐράνια, ἐν-

τούτοις ὁ Κύριος μπορεῖ νά χαμηλώσει γιὰ νά τόν ἀκούσει. Τί παρήγορη ἀλήθεια! Κι ἂν ἀκόμη δέν φτάνει ἡ προσευχή μου στὸν Κύριο, ἐπειδὴ τὴν ἀνακόπτουν οἱ ἁμαρτίες μου, ὁ Κύριος πού μέ ἀγαπάει, πού μέ νοιάζεται, πού θέλει τὴν σωτηρία μου, Αὐτός θά χαμηλώσει, κατὰ τὴν ἀνθρωπομορφικὴ ἔκφραση, θά τεντώσει τὸ αὐτί του, φτάνει νά πιάσει ἐπαφή μαζί μου!

Αὐτὴ τὴν μεγάλη του ἀγάπη μᾶς τὴν ἀπέδειξε ὁ Κύριος μέ τὴν ἀσύλληπτη συγκατάβασή του, μέ τὴν ἐνανθρώπησή του. Ὑποφώσκει στὸν ψαλμὸ ἡ μεγάλη ἀλήθεια: Ὁ πόθος τῆς ἀνθρωπότητος γιὰ λύτρωση θά βρεῖ τὴν ἐκπλήρωσή του ὅχι μέ τὸ νά ἀκούσει ἀπλῶς ὁ Θεὸς τὴν κραυγὴ μας, ἀλλὰ μέ τὸ νά ἔρθει ἀνάμεσά μας. Πραγματικά, ἦρθε στό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ, πού ἔγινε γιὰ μᾶς ὁ μέγας Ἀρχιερέας. Ἐμεῖς οὔτε τὴν προσευχή μας μπορούσαμε καλά νά κάνουμε οὔτε εὐάρεστες θυσίες νά προσφέρουμε. Γι' αὐτὸ ἀνέλαβε ὁ ἴδιος «τὰ πρὸς τὸν Θεόν» (Ἐβ 2,17). Πρόσφερε γιὰ χάρη μας τὴν θυσία πού ἰσχύει «εἰς τὸ διηνεκές» (Ἐβ 10,12) καὶ δέν παύει νά «ἐντυγχάνει ὑπὲρ ἡμῶν» (βλ. Ἐβ 7,25)! Ἡ προσευχή μας δέν στηρίζεται στὴν δική μας δύναμη καὶ ἀγιότητα. Ἀρκεῖ ἡ ἀναγνώριση τῆς ἀδυναμίας μας καὶ ἡ ἐμπιστοσύνη μας στό ἔλεος καὶ τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ!

Στ. Σ. Σάκκος

ΒΙΒΛΙΟ ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ



«Ἄν κατὰ τὸ ἀρχαῖο λόγιον “βίος ἀνεόρταστος μακρὰ ὁδὸς ἀπανδόχευτος”, ἡ δική μας ὁδὸς ἔχει πολλές ἀφορμές πού λειτουργοῦν ὅχι σάν ἀπλά πανδοχεῖα ἀλλὰ σάν ἄριστα ἐξοπλισμένοι σταθμοὶ ἀνεφοδιασμοῦ καὶ καθοδήγησης, πνευματικῆς τροφοδοσίας καὶ ἁγιασμοῦ. Εἶναι οἱ γιορτές καὶ μνημεῖς τῶν ἁγίων μέσα στὸν ἡμερολογιακὸ κύκλο...».

Δύο βιβλία πού κάνουν γιορτινὴ τὴν καθημερινότητα.

**Ζητήστε τα
στό Βιβλιοπωλεῖο μας
ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ
Γ. Μπακατσέλου 5, Θεσσαλονίκη
τηλ. 2310 274518**

ΚΑΡΤΕΡΟΨΥΧΟΣ



Ἄν στήν αὐγή τῆς καινούργιας χρονιάς νέφη σκοτεινιάζουν τόν οὐρανό τῶν ὀνείρων μας, ἄς ὀπλιστοῦμε μέ καρτερία. Ἄν στόν ἀγώνα μας βιώνουμε πτώσεις, ἄς μάθουμε νά παλεύουμε μέ ἐγκαρτέρηση. Ἄν στόν κῆπο τῆς ψυχῆς προσμένουμε τήν καρποφορία πού ἀργεῖ, ἄς μὴν παύσουμε νά ἐργαζόμαστε μέ ὑπομονή.

Τούτη τῇ θαυμαστή ἀρετῇ τῆς ὑπομονῆς καί τῆς καρτερίας μᾶς διδάσκει ὁ Ἅγιος πού φέρει τό ὄνομά της, ὁ ἅγιος Καρτέριος, τόν ὁποῖο τιμοῦμε στίς 8 Ἰανουαρίου. Ἱερέας καί διδάσκαλος τῆς Ἐκκλησίας στά πρῶτα χρόνια τοῦ χριστιανισμοῦ ἐργαζόταν στόν ἀμπελῶνα τοῦ Κυρίου μέ θερμουργό ζῆλο καί ἀκάματη ὑπομονή. Ἀφειδώλευτα ἔσπερνε στίς ψυχές τόν σπόρο τῆς ἀλήθειας κηρύττοντας τό εὐαγγέλιο μέρα καί νύχτα. Κι εἶχε ἡ σπορά θαυμαστή καρποφορία καθώς πλήθαιναν συνεχῶς οἱ χριστιανοί στήν πατρίδα του, τήν Καισάρεια τῆς Καππαδοκίας. Σάν ξέσπασε ἀπηνής ὁ διωγμός τοῦ Διοκλητιανοῦ, ὁ ζηλωτής ἱερέας μέ κόπο καί μόχθο στήριζε τούς χριστιανούς στήν πίστη βάζοντας ἀντέρεισμα στούς νεόφυτους βλαστούς τῆς ἐκκλησίας του τόν λόγο καί τό μυστήριό. Ὡς καλός ποιμένας σύναζε τό εὐλογημένο ποίμνιό του σ' ἓνα μυστικό εὐκτήριο οἶκο. Ἐκεῖ τελοῦσε τήν ἀναίμακτη θυσία καί κήρυττε τόν ζεῖδωρο λόγο τοῦ Θεοῦ.

Ἡ ζωτικότητα τῆς τοπικῆς ἐκκλησίας καί ἡ σταθερότητα τῶν πιστῶν ἐνόχλησε τούς εἰδωλολάτρες. Ὁ «ὕπαιτιος» ἦταν γνωστός καί σύντομα ὁδηγήθηκε στόν ἑπαρχο Οὐρβανό. Στήν ἐντολή νά θυσιάσει στό εἶδωλο τοῦ ψεύτικου θεοῦ Σαράπη ὁ Καρτέριος δέν χάνει τήν εὐκαιρία νά κηρύξει τόν ἀληθινό Θεό. Μέ τήν προσευχή του συντρίβει τό ἄγαλμα καί ὁδηγεῖ στήν πίστη πολλούς θεατές πού συγκλονίζονται ἀπό τό θαῦμα. Ἡ χαρά του γιά τίς ψυχές πού κερδήθηκαν γιά τόν Χριστό εἶναι ἀνείπωτη. Τί κι ἂν τά βασανιστήρια πού ἀκολουθοῦν εἶναι φρικτά; Ὁ καρτερόψυχος ὁμολογητής τά ὑπομένει ὅλα μέ θάρρος καί καρτερία μοναδική.

Τό δόρυ ἐνός φανατικοῦ Ἰουδαίου τοῦ δίνει τό τελευταῖο χτύπημα γιά νά παραδώσει τήν ψυχή του στόν Κύριο Ἰησοῦ πού δυνατά ἀγάπησε καί καρτερικά διακόνησε.

Ὁ ζῆλος γιά τόν Θεό καί ἡ ἀγάπη γιά τόν ἄνθρωπο, ἡ ὁμολογία καί ἡ καρτερία τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρα Καρτερίου ἄς μᾶς ἐμπνέουν γιά μία χρονιά νικηφόρα στά πνευματικά παλαίσματα.

Ἰχνηλάτης



Ιορδάνης ποταμός: άγιογραφικά περάσματα στο διάβα τῶν αἰώνων

Ὁ γνωστός σέ ὅλους ποταμός τῆς Παλαιστίνης ὀφείλει τήν ὀνομασία του στήν ἑβραϊκή λέξη «γιαρδεΐν» πού σημαίνει «ὀρμητικός». Ἡ ἐκροή του εἶναι πραγματικά πολύ ὀρμητική, γιατί ἡ κλίση του ξεπερνᾶ τά 900 m. Ἐνῶ ὅμως ἔχει τόσο μεγάλη ὑψομετρική διαφορά, ἀπό τίς πηγές του στό ὄρος Ἑρμών μέχρι τίς ἐκβολές του στή Νεκρά Θάλασσα, γεγονός πού τόν καθιστᾶ παγκοσμίως μοναδικό, δέν σχηματίζονται καταρράκτες, ἴσως ἐπειδή διαβρώνει στό μεγαλύτερο τμήμα του μαλακά ἰζηματογενῆ πετρώματα. Καθημερινά ἐκβάλλει 6 ἐκατομμύρια τόνους ὑδάτων στή Νεκρά Θάλασσα.

Στήν πορεία του πρός τόν νότο ὁ Ἰορδάνης ποταμός σχηματίζει τίς λίμνες Χουλέ καί Σαμαχωνίτιδα. Ἀπό τό νότιο ἄκρο τῆς λίμνης Γεννησαρέτ, συνεχίζει μέ ἑλικοειδῆ κοίτη πρός νότο διασχίζοντας τήν εὐφορη κοιλάδα Ἀράμπα. Τό χρῶμα τοῦ Ἰορδάνη εἶναι κίτρινο ἀπό τήν ἱλύ (λάσπη) πού μεταφέρει. Τά νερά του εἶναι γλυφά, ἔχουν μέτρια θερμοκρασία καί δίνουν τροφή σέ πολ-

λά ψάρια.

Τό μήκος τοῦ ποταμοῦ σέ εὐθεία γραμμή ὑπολογίζεται στά 220χμ., ἐνῶ τό πλήρες ἀνάπτυγμα τοῦ ροῦ ξεπερνᾶ τά 320χμ. Ἀξιοσημείωτη εἶναι καί ἡ διπλή του κοίτη. Ἡ μία ἔχει μέσο πλάτος 2χμ, ἐνῶ ἡ δεύτερη κοίτη, πού βρίσκεται περίπου στό μέσο τῆς πρώτης, ἔχει πλάτος 30μ.

Ὁ ποταμός ἀναφέρεται πολλές φορές τόσο σέ περιστατικά τῆς Παλαιᾶς ὥς καί τῆς Καινῆς Διαθήκης. Ὅταν ὁ Ἀβραάμ πρότεινε στόν Λῶτ νά χωρίσουν γιά νά μή μαλῶνουν οἱ βοσκοί τους, ὁ ἀνεψιός ἐπέλεξε τήν εὐφορη πεδιάδα κοντά στόν Ἰορδάνη (βλ. Γέ 13,5-10). Οἱ Ἰσραηλίτες μετά τήν ἔξοδό τους ἀπό τήν Αἴγυπτο ἦρθαν νά κατακτήσουν τίς περιοχές ἀνατολικά τοῦ Ἰορδάνη γιά τίς δύομισι φυλές (Ρουβήμ, Γάδ, Μανασσῆ) καί δυτικά γιά τόν υπόλοιπο λαό. Γύρω ἀπό τόν ποταμό δόθηκαν μάχες καί ἐξοντώθηκαν οἱ εἰδωλολάτρες κάτοικοι τῆς περιοχῆς.

Στήν ἱστορία ἔχει μείνει ὀνομαστό τό πέρασμα Βηθαβαρά (=διάβαση) ἀπέν-

αντι από τήν Ἱεριχώ. Στό σημείο αὐτό ἐπαναλήφθηκε τό θαῦμα τῆς Ἐρυθρᾶς Θαλάσσης. Αὐτή τή φορά μπορεῖ νά μήν ἦταν παρῶν ὁ Μωυσῆς γιά νά ὑψώσει τή ράβδο του, ἀλλά προχώρησαν μπροστά οἱ ἱερεῖς μέ τήν Κιβωτό τῆς Διαθήκης καί τότε τά νερά τοῦ Ἰορδάνη ὑποχώρησαν κι ἀνοίχτηκε δρόμος μέχρι τήν Καριαθιαρίμ γιά νά περάσει ὁ λαός τοῦ Θεοῦ (βλ. Ἰη 3,1-17· Ψα 113,3-5). Συγκλονισμένος ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ καί ὑπακούοντας στήν ἐντολή τοῦ Κυρίου σπεύδει νά δημιουργήσει μνημεῖα σέ ἀνάμνηση τοῦ ὑπερφυσικοῦ γεγονότος γιά νά θυμίζει στίς ἐπερχόμενες γενιές τή θαυματουργική ἐπέμβαση τοῦ Θεοῦ γιά χάρη τους.

Ὁ Ἰησοῦς, λοιπόν, κάλεσε ἕναν ἄντρα ἀπό κάθε φυλή καί τούς ζήτησε νά βγάλουν 12 πέτρες -μία γιά κάθε φυλή- μέσα ἀπό τόν Ἰορδάνη. Στή συνέχεια ὅλες μαζί τίς τοποθέτησε στό στρατόπεδο στά Γάλαλα. Ἄλλες 12 πέτρες τίς ἔστησε μέσα στόν Ἰορδάνη στό σημείο ὅπου πάτησαν τά πόδια τῶν ἱερέων πού μετέφεραν τήν Κιβωτό. Μόνο ἀφοῦ ὁλοκλήρωσαν οἱ 12 ἄντρες τήν κατασκευή τῶν μνημείων, τά νερά τοῦ Ἰορδάνη ἐπανῆλθαν στή φυσική τους ροή (βλ. Ἰη 4,1-24).

Τόν Ἰορδάνη ποταμό πέρασε καί ὁ προφητάναξ Δαβίδ γιά νά ἀποφύγει τή σύγκρουση μέ τόν γιό του Ἀβессαλώμ, ὅπως καί πολλοί ἄλλοι μεγάλοι ἄνδρες τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης.

Ἐκτός ἀπό πέρασμα ἢ φυσικό σύνορο τοῦ Ἰσραήλ μέ ἄλλες φυλές, ὁ Ἰορδάνης ὑπῆρξε καί τόπος θεραπείας. Στά νερά του λούστηκε 7 φορές ὁ σύρος

στρατηγός Ναιμάν πού ἔπασχε ἀπό λέπρα, ὕστερα ἀπό συμβουλή τοῦ προφήτη Ἐλισαίου, καί θεραπεύτηκε (βλ. Δ΄ Βα 5). Δέν μαρτυρεῖται βέβαια κάποιο ἰδιαίτερο ἰχνοστοιχεῖο στό ὁποῖο μπορεῖ ἡ ἐπιστήμη νά ἀποδώσει τή θεραπεία τῆς λέπρας. Ὅπως ἔλεγε καί ὁ ἴδιος ὁ Ναιμάν, οἱ ποταμοί στήν πατρίδα του τή Δαμασκό εἶχαν πολύ καλύτερα νερά ἀπό τόν Ἰορδάνη. Ἐδῶ τό θαῦμα ἐπιτελέστηκε ἀπό τόν ἀληθινό Θεό πού ἐπικαλέστηκε ὁ προφήτης.

Αἰῶνες ἀργότερα στά ἴδια νερά ὁ Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής καλοῦσε τούς Ἰουδαίους νά εἰσέλθουν γιά μία βαθύτερη θεραπεία. Γιά νά ὀδηγηθοῦν στή μετάνοια καί νά ἐξομολογηθοῦν τίς ἁμαρτίες τους. Μέ τό βάπτισμα στόν Ἰορδάνη ἐτοίμαζε τίς ψυχές γιά τό βάπτισμα τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Σ' αὐτό τόν ποταμό καταδέχτηκε ὁ ἀναμάρτητος Κύριος νά εἰσέλθει ὡς ἄνθρωπος καί νά δεχθεῖ κι αὐτός τό βάπτισμα ἀπό τό χέρι τοῦ Προδρόμου.

Ἀπό τότε μέχρι σήμερα χιλιάδες προσκυνητές κάθε χρόνο συρρέουν στόν ποταμό γιά νά βαπτιστοῦν στά νερά του. Σήμερα βέβαια οἱ βαπτίσεις γίνονται βορειότερα ἀπό τό πέρασμα Βηθαβαρά, στό σημείο Μοχαντέτ Χατζλέ. Πρόκειται βασικά γιά ἐπαναβαπτίσεις τῶν πιστῶν προσκυνητῶν ἀπό εὐλάβεια καί πόθο νά εἰσέλθουν στόν ἴδιο ποταμό μέ τόν θε-άνθρωπο Ἰησοῦ. Ἐπιστρέφουν χαρούμενοι στήν πατρίδα τους καί προσθέτουν ὅλο καμάρι τό πρόθεμα Χατζη- στά ἐπίθετά τους.

Ἀνανίας Τσιραμπίδης



Τρεῖς Ἱεράρχες καί θεία λατρεία

Ὁ μήνας Ἰανουάριος μᾶς δίνει ἄρκε-
τές εὐκαιρίες νά τιμήσουμε τούς ἁγίους
Τρεῖς Ἱεράρχες. Ἦδη ἀπό τήν 1η τοῦ μή-
να ἐορτάζεται ἡ μνήμη τοῦ Μεγάλου Βα-
σιλείου, στίς 25 ἡ μνήμη τοῦ Γρηγορίου
τοῦ Θεολόγου καί στίς 27 ἡ ἀνακομιδή
τῶν λειψάνων τοῦ Ἰωάννου τοῦ Χρυσο-
στόμου ἀπό τά Κόμανα στήν Κωνσταντι-
νούπολη. Τέλος, στίς 30 Ἰανουαρίου ἡ
Ἐκκλησία ἐορτάζει τή μνήμη καί τῶν
Τριῶν Ἱεραρχῶν ἢ ἀκριβέστερα τή σύνα-
ξη πρὸς τιμή αὐτῶν, διότι πρόκειται περὶ
κοινῆς ἐορτῆς καί ὄχι μνήμης μέ τήν ἔν-
νοια ἐπετείου τῆς κοίμησης αὐτῶν.

Ἡ τελευταία αὐτῇ ἐορτῇ εἶναι μετα-
γενέστερη καί καθιερώθηκε κατὰ τόν 11ο
αἰῶνα ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Ἀλεξίου Κο-

μνηνοῦ (1081-1118) ἀπό τόν μητροπολί-
τη Εὐχαΐτων Ἰωάννη τόν Μαυρόποδα.
Ἐκεῖνος συνέθεσε καί τήν ἀκολουθία τῆς
ἐορτῆς αὐτῆς.

Ἀπό τότε καθιερώθηκε καί ἡ ἀπεικό-
νιση τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν στήν ἴδια ἀγι-
ογραφική παράσταση. Παράλληλα ἤδη
εἰκονίζονταν μέ ἄλλους Ἱεράρχες στήν
κόγχη τοῦ ἱεροῦ βήματος νά κυκλώνουν
τήν ἁγία Τράπεζα, ἐνδεδυμένοι τά ἀρχι-
ερατικά τους ἄμφια καί μέ τά εἰλητάρια
τῆς θείας Λειτουργίας στά χέρια. Ἡ πρα-
κτική αὐτή τῆς εἰκονογραφίας ὑπενθυ-
μίζει τό γεγονός ὅτι οἱ Τρεῖς Ἱεράρχες
δέν ὑπῆρξαν μόνο μεγάλοι διδάσκαλοι
τῆς πίστες καί τοῦ ἥθους τῆς Ἐκκλησί-
ας, ἀλλά καί τῆς λατρείας τῆς. Πράγματι

οί Τρεῖς Ἱεράρχες, ἐκτός ἀπό ἱερουργοί τῶν μυστηρίων τῆς Ἐκκλησίας, ὑπῆρξαν καί διαμορφωτές τῆς θείας λατρείας.

Εἰδικότερα, ἀπό ἱστορικές πηγές πληροφοροῦμαστε ὅτι ὁ Μέγας Βασίλειος καθόρισε τήν τάξη τῆς ἀνάγνωσης τῶν εὐχῶν. Ἐξάλλου στόν ἴδιο ἀποδίδονται πλῆθος εὐχῶν πού περιέχονται στά λειτουργικά βιβλία. Ἐνδεικτικά ἀναφέρονται οἱ εὐχές τοῦ ἁγίου Βαπτίσματος καί τοῦ μεγάλου Ἀγιασμοῦ, τῆς γονυκλισίας τῆς Πεντηκοστῆς καί τῶν ἀκολουθιῶν τοῦ νυχθημέρου. Οἱ εὐχές αὐτές διακρίνονται γιά τό βιβλικό τους ὑπόβαθρο, τή βαθεῖα θεολογική σκέψη καί τήν ἀριστοτεχνική δομή καί γλῶσσα. Τό σπουδαιότερο ὅμως λειτουργικό του ἔργο, ἀπό τά ὠραιότερα καί θεολογικότερα κείμενα τῆς θρησκευτικῆς φιλολογίας, εἶναι ἡ θεία Λειτουργία του.

Ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος ὡς ποιητής συνέγραψε ἐπίσης ὕμνους καί προσευχές. Ὁ πλοῦτος τῶν αἰσθημάτων πού τά χαρακτηρίζει τά κατατάσσει μετὰ τῶν ἐκλεκτότερων ἔργων τῆς ἐκκλησιαστικῆς ποίησης. Οἱ ὕμνοι αὐτοί ὅμως δέν χρησιμοποιοῦνται στή λατρεία, ἐπειδή ἦταν γραμμένοι σέ ὁμηρική, δύσκολη, γλῶσσα. Στόν ἅγιο Γρηγόριο ἀποδίδεται καί μία θεία Λειτουργία, γραμμένη καί αὐτή σέ ἕμμετρο λόγο, ἡ ὁποία τελοῦνταν στήν ἐκκλησία τῆς Ἀλεξανδρείας.

Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, σύμφωνα μέ τούς βιογράφους του, ἔκανε προσπάθειες γιά τήν ἀναπτέρωση τῆς λειτουργικῆς ζωῆς στήν Κωνσταντινούπολη, ἐνῶ σέ πολλές ὁμιλίες του ἔπαιρνε ἀφορμές γιά νά ἐξάρει τή σημασία τῶν Μυστηρίων καί νά καθοδηγήσει τούς πι-

στούς στή συμμετοχή στίς λειτουργικές συναξεῖς. Στόν ἴδιο ἀποδίδεται καί ποικιλία εὐχῶν γιά διάφορες περιστάσεις καί ὥρες προσευχῆς. Πιό πολύ ὅμως εἶναι γνωστός γιά τή θεία Λειτουργία πού φέρει τό ὄνομά του, ἡ ὁποία διακρίνεται γιά τή δωρική ἀπλότητα, τή συντομία καί τή συνοχή της.

Οἱ Τρεῖς Ἱεράρχες, μέ τά λειτουργικά τους ἔργα, στέκονται ὡς φωτεινοί ὁδοδείκτες στήν πορεία τῶν ἀνθρώπων γιά τήν «ἐν πνεύματι καί ἀληθείᾳ» λατρεία (Ἰω 4,23), ἐνῶ ἡ Ἐκκλησία χρησιμοποιοῦντας τά κείμενά τους συνεχίζει νά τελεῖ τό μυστήριο τῆς θείας Εὐχαριστίας, ἀγιάζοντας τούς πιστούς ὅλων τῶν ἐποχῶν.

Μάξιμος

Νά προσέρχεσαι στή θεία
λατρεία, γιά νά εὐχαριστεῖς γιά
ὅσα ἀπήλαυσες. Ἀλλά καί σύ
ν' ἀνταποδίδεις εὐγνωμοσύνη καί
νά μήν ἀποκόπτεις τόν ἑαυτό σου
ἀπό τόν ἄλλον. Ὁ Χριστός ἐξί-
σου σέ ὅλους καί γιά ὅλους ἔ-
δωσε, λέγοντας: «Λάβετε, φά-
γετε». Ὁ Χριστός ἔδωσε ἐξίσου
τό σῶμα Του. Καί σύ οὔτε τόν
κοινό ἄρτο δέν μοιράζεσαι μέ τούς
ἄλλους; Γιά ὅλους ὁμοίως μοι-
ράστηκε ὁ Χριστός. Ἐγινε σῶμα
ἐξίσου γιά ὅλους.

(ἁγ. Ἰωάννης Χρυσόστομος
Ε.Π.Ε. 18α,200)

Ἀπό τόν ἄμβωνα τῆς Κυριακῆς



Κυριακή 1/1

«Καὶ ὅτε ἐπλήσθησαν αἱ ἡμέραι ὁκτὼ τοῦ περιτεμεῖν τὸ παιδίον, καὶ ἐκλήθη τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰησοῦς» (Λκ 2,21).

Ἡ περιτομή τοῦ Κυρίου μας πού γιορτάζουμε σήμερα εἶναι μεγάλο γεγονός. Ὁ Ἰησοῦς, ὅπως ὅλα τὰ Ἑβραϊόπουλα, τὴν ὀγδόη ἡμέρα μετὰ τὴ γέννησή του περιτιμήθηκε. Περιτομή ἦταν μία μικροεπέμβαση κατὰ τὴν ὁποία ἔκοβαν ἀπὸ τὸ γεννητικό ὄργανο τοῦ παιδιοῦ τὸ ἐξωτερικὸ κάλυμμα. Μάτωνε, πονοῦσε, πρηζόταν, ἔκανε πυρετό, ἀλλὰ τὰ ὑπέμεναν ὅλα οἱ Ἑβραῖοι γιατί ἦταν νόμος τοῦ Θεοῦ. Ἐπρεπε νὰ ἐκπληρώσει τὸν νόμο καὶ ὁ Ἰησοῦς γι' αὐτὸ καταδέχθηκε τὴν περιτομή φανερώνοντας τὴ μεγάλη ταπείνωσή του. Ὅχι μόνον ἡ γέννησή του στὴ φάτνη ἀλλὰ καὶ ἡ περιτομή ἀποτελεῖ ταπείνωση γιὰ τὸν Υἱὸ τοῦ Θεοῦ. Τὴ σειρά αὐτῶν τῶν ταπεινώσεων πού ὑπέστη γιὰ τὴ σωτηρία μας, ὁ Κύριος θὰ τὴν ὁλοκληρώσει μὲ τὴ σταυρική του θυσία.



Κυριακή 8/1, μετὰ τὰ Φῶτα

«ὁ λαὸς ὁ καθήμενος ἐν σκότει εἶδε φῶς μέγα... μετανοεῖτε· ἤγγικε γὰρ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν» (Μθ 4,16.17).

Ἡ σημερινή Κυριακή ὀνομάζεται στὴ γλῶσσα τῆς Ἐκκλησίας μας Κυριακή μετὰ τὰ Φῶτα καὶ εἶναι ἡ ἡμέρα πού κλείνει τὸν κύκλο τῶν ἑορτῶν τῶν Χριστουγέννων. Τὸ διπλὸ μῆνυμα τῶν ἑορτῶν αὐτῶν ἀκούγεται γιὰ μιὰ ἀκόμη φορά στὸ σημερινὸ εὐαγγελικὸ ἀνάγνωσμα. Εἶναι τὸ μῆνυμα τοῦ φωτός καὶ τὸ μῆνυμα τῆς μετανοίας. Ὅπως ὁ ἥλιος μᾶς φωτίζει μὲ τὸ φῶς του, μᾶς ζεσταίνει μὲ τὴ ζεστασιά του καὶ μᾶς ζωογονεῖ μὲ τὴ ζωτικὴ δύναμη πού ἔχει, τὸ ἴδιο καὶ ὁ Χριστὸς μας εἶναι ὁ ἥλιος πού μᾶς φωτίζει μὲ τίς ἀλήθειες τοῦ εὐαγγελίου του, μᾶς ζεσταίνει μὲ τὴν ἀγάπη του καὶ μᾶς ζωογονεῖ μὲ τὰ μυστήριά του. Εἶναι τόσο φωτεινὸ τὸ εὐαγγέλιο, τόσο δυνατές οἱ ἀλήθειες του, πού δέν δημιουργοῦν καμιά ἀμφιβολία. Ἀλλὰ ἐκεῖνο πού ἀπομακρύνει τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὸν Χριστό, ἀπὸ τὸ εὐαγγέλιο, ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία ποιοῦ εἶναι; Εἶναι ἡ ἀμαρτία, ὁ ἐγωισμός, τὰ πάθη μας, ἡ ἀθλιότητά μας· εἶναι τὸ ὅτι δέν θέλουμε νὰ μετανοήσουμε. Καὶ οἱ ἄνθρωποι πού δέν θέλουν νὰ μετανοήσουν, δέν μποροῦν νὰ πιστέψουν.





Κυριακή 15/1

«καὶ ἰδὼν εἶπεν αὐτοῖς· πορευθέντες ἐπιδείξατε ἑαυτοὺς τοῖς ἱερεῦσι. Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ ὑπάγειν αὐτοὺς ἑκαθαρίσθησαν» (Λκ 17, 14).

Ὁ Κύριος εἶπε στοὺς λεπρούς: «Πηγαίνετε στοὺς ἱερεῖς νά πάρете τό πιστοποιητικό ὅτι εἴστε ὑγιεῖς». Μά ἦταν ἀκόμη λεπροί, πῶς νά τολμήσουν νά φύγουν ἀπὸ τὸν εἰδικὸ χῶρο ὅπου τοὺς εἶχαν ἀπομακρύνει; Ἀπαγορευόταν μέ νόμους αὐστηροὺς ἡ ἔξοδος. Δέν εἶχαν θεραπευθεῖ ἀκόμη, ἀλλὰ εἶχαν τέτοια ἐμπιστοσύνη στὸν διδάσκαλο γιὰ τὸν ὁποῖο εἶχαν ἀκούσει ὅτι ἔκανε μεγάλα σημεῖα, ὥστε ὅταν τοὺς εἶπε «πηγαίνετε», ξεκίνησαν νά πάνε. Καί κατὰ τὴν πορεία τους, ἐνῶ πήγαιναν, καθαρίσθηκαν. Τότε συντελέσθηκε τό θαῦμα. Ἐδειξαν πίστη. Καί ἔδειξαν σ' αὐτὴ τὴ φάση καί οἱ δέκα πίστη, γι' αὐτό καθαρίστηκαν ὅλοι.

Κυριακή 22/1

«ἦλθε γὰρ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ζητῆσαι καὶ σῶσαι τὸ ἀπολωλὸς» (Λκ 19, 10).

Εἶδατε πῶς ὀνομάζει ὁ Κύριός μας τὸν ἑαυτό του; «Ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου». Τί θὰ πεῖ; Τὴν ἀπάντηση μᾶς τὴ δίνει ὁ προφήτης Δανιήλ. Στὸ ὄραμά του (βλ. Δα 7,13) βλέπει τὸν Θεό, τὸν παλαιὸ τῶν ἡμερῶν, τὸν Γιαχβέ, τὸν ὁποῖο χαρακτηρίζει «ὅμοιο υἱῷ ἀνθρώπου». Αὐτὸ τό ὄνομα τοῦ Θεοῦ χρησιμοποιεῖ ὁ Χριστὸς γιὰ τὸν ἑαυτό του. «Ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου» μέ ἀπλά λόγια εἶναι αὐτός πού εἶναι ἄνθρωπος ὅπως ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἀλλὰ δέν εἶναι μόνον ἄνθρωπος. «Ἀνθρωπος τὸ φαινόμενον, Θεὸς τὸ κρυπτόμενον». Αὐτός εἶναι ὁ Κύριός μας ὁ Ἰησοῦς Χριστός.

Κυριακή 29/1

«οὐκ ἔστι καλὸν λαβεῖν τὸν ἄρτον τῶν τέκνων καὶ βαλεῖν τοῖς κυναρίοις» (Μθ 15, 26).

Κινδυνεύουμε, ἀδελφοί μου, νά νομίζουμε ὅτι ἐμεῖς ἐπειδὴ εἴμαστε Ἕλληνες ἢ ἐπειδὴ εἴμαστε Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί, εἴμαστε τὰ χαϊδεμένα παιδιὰ τοῦ Θεοῦ καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι θὰ καταστραφοῦν. Ὁ Κύριος ὅμως μέ τό μήνυμα τοῦ σημερινοῦ εὐαγγελικοῦ ἀναγνώσματος μιλάει σέ ὅλους μας καί μᾶς διδάσκει ὅτι μόνο ὅταν ἔχουμε βαθειὰ ταπείνωση, μεγάλη ἀγάπη καὶ δυνατὴ πίστη, μόνο ὅταν μείνουμε πιστὰ μέλη στὴν ὀρθόδοξη Ἐκκλησία καὶ στὴν ὀρθόδοξη πίστη καί μαζί μέ τὴν ὀρθοδοξία ἔχουμε καὶ τὴν ὀρθοπραξία, τότε μόνο εἴμαστε τὰ μέλη τῆς εὐλογημένης βασιλείας τοῦ Κυρίου μας.

Στέργιος Ν. Σάκκος
(ἀπὸ λειτουργικά κηρύγματα)



Μπροστά στα παιδιά μας

Όταν τα παιδιά δαγκώνουν

Ένα από τα δυσκολότερα προβλήματα που έχουν να αντιμετωπίσουν οι γονείς των μικρών παιδιών, καθώς αυτά μεγαλώνουν, είναι όταν αρχίζουν να δαγκώνουν τα αδέρφια τους, τους ίδιους, άλλα παιδιά, ακόμη και αυτούς που τα φροντίζουν. Όλα τα στοιχεία δείχνουν ότι ένα στά τέσσερα παιδιά θα εκδηλώσει αυτή τη συμπεριφορά σε κάποιο στάδιο της ανάπτυξής του.

Η συμπεριφορά αυτή ενός μικρού παιδιού δημιουργεί άγχος στους γονείς του και οι αντιδράσεις τους είναι δυσανάλογες. Είναι πολύ δύσκολο να παραμείνουν ήρεμοι και να διαχειριστούν σωστά και αποτελεσματικά το πρόβλημα. Γιατί όμως τα παιδιά δαγκώνουν σε κάποια φάση της ζωής τους;

Ο έντοπισμός της αιτίας του φαινομένου είναι το κλειδί για να ξεπεραστεί το πρόβλημα. Οι λόγοι είναι πολλοί και οι ειδικοί συμβουλεύουν τους γονείς να παρατηρούν με προσοχή το παιδί τους -ποιόν δαγκώνει, πότε, σε ποιά περίπτωση δαγκώνει- για να δράσουν έγκαιρα, κατάλληλα και αποτελεσματικά.

Τά παιδιά δαγκώνουν:

1ο. Για να εκφράσουν τα συναισθήματά τους. Ίσως να ακούγεται περίεργο, αλλά τα νήπια δαγκώνουν, για να εκφράσουν την αγάπη τους. «Τά μικρά παιδιά

πράγματι έχουν έντονα συναισθήματα, αλλά δεν ξέρουν πώς να τα δείξουν», λέει ο κλινικός ψυχολόγος Dirk Flower. Τό δάγκωμα μπορεί να είναι ένας έντονος τρόπος έκφρασης του θυμού τους στα πρόσωπα που αρνήθηκαν να εκπληρώσουν κάποια επιθυμία τους. Μπορεί να είναι και θυμός απέναντι σε παιχνίδια τους που δεν καταφέρνουν να τα χειριστούν όπως θέλουν.

2ο. Πειραματίζονται. Τά μικρά παιδιά μαθαίνουν πώς λειτουργεί τό σώμα τους, βάζοντας πράγματα στό στόμα τους και μερικές φορές τα δαγκώνουν. Συχνότερα τό κάνουν, όταν είναι ή περίοδος της οδοντοφυΐας και μερικές φορές έντονότερα πάνω στόν υπερενθουσιασμό τους.

3ο. Για να άμυνθούν. Τά μικρά παιδιά χρησιμοποιούν τό δάγκωμα ως άμυνα, όταν νιώθουν ότι άπειλούνται και άδυνατούν να χρησιμοποιήσουν τόν λόγο, γιατί δεν μιλάνε ή δεν έχουν κατακτήσει ακόμη έπαρκώς τό στάδιο της όμιλίας. Μέ τόν τρόπο αυτό δημιουργούν γύρω τους μία ζώνη ασφάλειας και προστασίας.

4ο. Για έλεγχο. Μερικά παιδιά ξέρουν ότι τό δάγκωμα είναι ένας άποτελεσματικός τρόπος, για να έξαναγκάσουν τούς γονείς και τούς άλλους να κάνουν τό δικό τους θέλημα. Δεν γίνεται πάντα ένσυνείδητα. Υπάρχουν φορές που τό μικρότερο παιδί στήν οικογένεια δαγκώνει,

γιατί ἔτσι ἀποκτᾷ δύναμη, ἀλλά καί γιά νά τραβήξει τήν προσοχή τῶν ἄλλων ἔστω καί μέ ἀρνητική συμπεριφορά.

5ο. Στήν ἀπογοήτευση ἢ στήν ἀναστάτωση. Ὅταν τό μικρό παιδί θέλει νά πάρει πίσω τό παιχνίδι ἢ τό μπισκότο πού τοῦ πῆραν καί δέν μπορεῖ νά ἀντιμετωπίσει μία κατάσταση, καταφεύγει στό δάγκωμα. Ἡ ἀκόμη ἂν τό παιδί νιώθει πιεσμένο καί δέν μπορεῖ νά βρεῖ τίς κατάλληλες λέξεις γιά νά ἐκφράσει τόν συναισθηματικό του κόσμο.

Πῶς μπορούμε νά σταματήσουμε τό δάγκωμα;

Σέ ὅλες τίς περιπτώσεις ἀντιδρούμε ἄμεσα ἀλλά διατηροῦμε τήν ψυχραιμία. Ποτέ δέν ἀνταποδίδουμε μέ δάγκωμα, γιά νά δείξουμε στό μικρό παιδί τόν πόνο πού προκαλεῖ ἡ πράξη του, οὔτε μέ τό ξύλο, χτυπώντας το. Τά ἀντίποινα εἶναι πολύ ἐπικίνδυνος τρόπος παιδαγωγίας. «Ἀπλά διδάσκονται ὅτι ἡ βία προκαλεῖ βία», λέει ὁ ψυχολόγος Mallory Henson. Δέν ἀγνοοῦμε ὅμως τό πρόβλημα. Τά παιδιά ἀμέσως πρέπει νά καταλάβουν ὅτι αὐτό πού ἔκαναν ἦταν λάθος. Ἔτσι:

α. Παρεμβαίνουμε ἄμεσα. Ἐχουμε τά μάτια μας ὀρθάνοιχτα γιά νά παρέμβουμε ἄμεσα. Παρατηροῦμε τό παιδί μας καί τό ἀπομακρύνουμε ἀπό τό πρόσωπο-θύμα. Δέν τό ἐντάσσουμε σέ μεγάλες ομάδες ἂν αὐτό εἶναι αἰτία νά ἐκδηλώσει τέτοια συμπεριφορά. Παρακολουθοῦμε τή συμπεριφορά του. Ἐνα ἀλάνθαστο σημάδι εἶναι ὅτι τό παιδί, πρίν δαγκώσει, σφίγγει τά δόντια του.

β. Διδάσκουμε ὅτι αὐτό εἶναι λάθος. Χρησιμοποιοῦμε ἀπλό καί σταθερό λεξιλόγιο. «Τό δάγκωμα εἶναι λανθασμένη συμπεριφορά» ἢ ἕνα σταθερό «ὄχι».

γ. Μαθαίνουμε στό παιδί πῶς νά ἐκφράζεται. Ὅταν ἔχουν ἡρεμήσει τά πράγματα, προσπαθοῦμε νά μάθουμε στό παιδί μας νά ἐκφράζει τά συναισθήματά του μέ ἕναν λιγότερο ὀδυνηρό τρόπο. Ἄν θέλει νά ἐκφράσει τήν ἀγάπη του, τοῦ δείχνουμε πῶς νά ἀγκαλιάζει τούς ἀνθρώπους, ἀντί νά τούς δαγκώνει. Ἄν θέλει νά ἀμυνθεῖ, τοῦ μαθαίνουμε νά σηκώνει τό χέρι του γιά νά ἀπωθήσει μαλακά κάποιον πού τό πλησιάζει.

δ. Ἐπαινοῦμε καλές συμπεριφορές. Ὅταν δοῦμε ὅτι τό παιδί μας συμπεριφέρεται καλά, δέν δαγκώνει τά ἀδέλφια του, παίζει χωρίς προβλήματα μέ τήν ομάδα του καί προχωρᾷ σωστά, εἴμαστε γενναιοδωροί στόν ἔπαινο.

Πολλές φορές, ὅμως, οἱ προσπάθειες πού καταβάλλουμε γιά νά ἀποτρέψουμε ἀρνητικές συμπεριφορές τῶν παιδιῶν μας πέφτουν στό κενό. Χρειάζεται ἀπό τήν πλευρά μας ὑπομονή. Ἐνα σχέδιο δράσης εἶναι πιο δύσκολο ἀπ' ὅ,τι φαίνεται. Ὁ οἰκογενειακός θεραπευτής David Spellman τονίζει: «Αὐτές οἱ μέθοδοι πού χρησιμοποιοῦμε δέν εἶναι ἐπιστήμη πυραύλων, ἀλλά χρειάζονται προγραμματισμό καί ἀποφασιστικότητα». Γιά νά ἔχουμε ἀποτελέσματα χρειάζεται συνεργασία. Ὅλη ἡ οἰκογένεια, ἀλλά καί ὅσοι ἐμπλέκονται στήν ἀγωγή τοῦ παιδιοῦ, παπποῦδες, νηπιαγωγοί, ἐνήλικες πού τά φροντίζουν κτλ. ὀφείλουν νά βρίσκονται στήν ἴδια πλευρά. Μικτά ἢ ἀντιφατικά μηνύματα, πού προσλαμβάνουν τά παιδιά, τά μπερδεύουν καί τά δυσκολεύουν. Ἀντίθετα, σαφεῖς καί θετικές ἐντολές τά βοηθοῦν μέ τό πέρασμα τοῦ χρόνου νά υἱοθετήσουν σωστές συμπεριφορές.

Ἄθαν. Ἀστ. Γκάτζιος



Η ΚΡΙΣΗ ΟΕΥΝΕΤΑΙ

Ἡ χώρα μας διέρχεται τήν τρίτη μεγάλη παρακμή τῆς μακρόχρονης ἱστορίας μας. Ἡ παρακμή, ὅπως μαρτυρεῖ ἡ ἱστορία, ἀκολουθεῖ τήν ἀπεμπόληση τῆς πίστεως, τῆς φιλοπατρίας καί τῶν ἰδανικῶν καί ἐκδηλώνεται μέ τή ροπή πρός τήν τρυφηλή ζωή, ἀπόρροια πρῶτιστη τῆς ὁποίας εἶναι ἡ ὀλιγοτεκνία. Κατά τίς δύο προηγούμενες οἱ πρόγονοί μας κατέστησαν ἰδιαίτερα εὐάλωτοι σέ ἐχθρούς, οἱ ὁποῖοι ἐμφανίστηκαν σφριγηλοί καί ρωμαλέοι, καί ὑπετάγησαν σ' αὐτούς πολύ εὐκόλα.

Κατά τήν ὕστατη ἀρχαιότητα ἡ ἀρχαία θρησκεία, πού εὐθυνόταν ἐν πολλοῖς γιά τόν κοινωνικό ξεπεσμό τῶν προγόνων μας, εἶχε ἀπαξιωθεῖ πλήρως. Δυστυχῶς οἱ μεγάλοι στοχαστές, φιλόσοφοι καί τραγικοί ποιητές, στάθηκαν ἀνήμεροι νά συγκρατήσουν τόν λαό ἀπό τήν κατρακύλα, στήν ὁποία τόν ὀδηγοῦσαν οἱ δημαγωγοί καί τό ἱερατεῖο τῶν εἰδῶλων. Ἦταν τόσο μεγάλος ὁ ἐκφυλισμός, ὥστε ὁ ρωμαῖος πολιτικός Κάτων (234-149 π.Χ.) ἐπιχείρησε νά ἐξαγνίσει τή Ρώμη ἀπό τή νοσηρή ἐπιρροή τῶν ἐλλήνων φιλοσόφων. Μολονότι ὁ ἴδιος γνώριζε πολύ καλά τήν ἐλληνική γλῶσσα καί γραμματεία, συμβούλεψε τόν γιό του νά μήν ἀσχοληθεῖ μέ τή μελέτη τῆς λογοτεχνίας αὐτῆς τῆς «ἄχρηστης φυλῆς». Περιφρονοῦσε τούς συγκλητικούς συνα-

δέλφους του οἱ ὁποῖοι ἐμιμοῦντο τούς ἐλληνικούς τρόπους συμπεριφορᾶς καί προσπάθησε νά προστατέψει τά χρηστά ἦθη τῶν Ρωμαίων ἀπό τή διάβρωση τοῦ μιάσματος τῆς ἐλληνικῆς φιλοσοφίας. Ὁ Κάτων κατόρθωσε νά ἀπαγορευθεῖ ἡ διαμονή τῶν ἐλλήνων φιλοσόφων στή Ρώμη, νά ἐκδιωχθοῦν ἀπό τή Σύγκλητο ἐπτά μέλη της μέ διάφορες κατηγορίες γιά διαφθορά καί νά ἐπιβληθοῦν βαρεῖς φόροι στά πολυτελῆ ἀγαθά καί στήν πολυτελεῖ διαβίωση τῶν πλουσίων. Ἀσφαλῶς ἡ φιλοσοφία πού εἶχε εἰσαχθεῖ στή Ρώμη δέν ἦταν αὐτή τῶν Ἰώνων ἢ τῶν Ἀθηναίων φιλοσόφων. Ἦταν «φιλοσοφικές» περί βίου ἀπόψεις ἐκφύλων φιλοσοφούντων, πού ἐπιχειροῦσαν τήν ἐξαγωγή τοῦ ἐκφυλισμοῦ στή Ρώμη. Γιά τήν παρακμή ἐκείνη τῶν προγόνων μας δέν ἦσαν ὑπεύθυνοι ἐξωτερικοί παράγοντες. Ἦσαν οἱ ἴδιοι πού εἶχαν ἐπιλέξει τόν τρυφηλό βίο. Καί αὐτός ὀδηγεῖ μέ ἀκρίβεια στή δημογραφική γήρανση.

Ὁ Ἀριστοτέλης ἀναλύοντας τήν ἀδυναμία τῶν Σπαρτιατῶν νά ἀποκρούσουν τούς Θηβαίους, λόγῳ τῆς ὀλιγανθρωπίας, εἶχε καταλήξει στό συμπέρασμα: «Οὗτός ἐστιν πόλεως ὅρος ἄριστος, ἡ μεγάλη τοῦ πλήθους ὑπερβολή». Ὁ Πολύβιος ὁ Μεγαλοπολίτης παρουσιάζοντας τήν εἰκόνα τῆς

Ἑλλάδος τό 165 π.Χ. ἔγραψε: «Ἐφθασε ὁ καιρός σήμερα στήν Ἑλλάδα νά ὑπάρχει ἀρνησιπαιδία καί ὀλιγανθρωπία, ἐξαιτίας τῆς ὁποίας οἱ πόλεις ἐρημώθηκαν καί σημειώθηκε πλήρης ἔλλειψη παραγωγῆς, ἄν καί δέν συνέβησαν πόλεμοι ἤ ἐπιδημίες, ἐπειδή οἱ ἄνθρωποι ἐξετράπησαν στόν ἐγωισμό καί στή φιλοχρηματία ἀκόμη καί σέ τεμπελιά, ἔτσι ὥστε νά μή θέλουν νά παντρευτοῦν οὔτε νά κάνουν παιδιά οὔτε νά ἀνατρέφουν, ἀλλά νά ἀποκτοῦν τό πολύ ἓνα ἢ δύο, ὥστε νά τά ἀφήσουν πλούσια κληρονομιά καί νά μήν ξοδεύουν γιά τήν ἀνατροφή τους, γι' αὐτό τόν λόγο τό κακό μεγαλώνει». Ὁ ἐκφυλισμός προστέθηκε στήν προαιώνια κατάρα τῆς φυλῆς μας, τή φιλαρχία καί τή διχόνοια. Ἔτσι οἱ νότιοι Ἕλληνες διευκόλυναν σημαντικά τούς Ρωμαίους στήν κατάκτηση τῆς Μακεδονίας, πιστεύοντας ἀφελῶς ὅτι γιά ἐκείνους οἱ κατακτητές θά ἐπιφύλασσαν διαφορετική μεταχείριση!

Ἡ ἐνανθρώπηση τοῦ Θεοῦ στό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ ἄλλαξε ἄρδην τόν ροῦν τῆς ἱστορίας. Ὁ ἑλληνισμός ὄχι μόνο ἀναστήθηκε, ἀλλά μεγαλούργησε καί πάλι κατά τή χιλιόχρονη ἱστορία τῆς Ρωμανίας. Ἀσφαλῶς στήν ἐγγύς Ἀνατολή ὑπερίσχυε ἤδη κατά τούς ἀλεξανδρινούς χρόνους ἡ ἑλληνική γλῶσσα, ἡ ὁποία εἶχε καταστεῖ διεθνῆς. Μέσω αὐτῆς εἶχε εὐρεία διάδοση ἡ ἑλληνική σκέψη. Ὅμως ἡ νέα αὐτοκρατορία, ἡ ὁποία διατηρήθηκε στήν Ἀνατολή, μετά τή διαίρεση τῆς ἀχανοῦς ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας εἶχε ὡς κύριο συστατικό στοιχεῖο τήν ὀρθόδοξη χριστιανική πίστη. Ἡ αὐτοκρατορία τῆς ρωμιοσύνης πολεμήθηκε μέ πάθος ἀπό τούς Φράγκους ἤδη ἀπό τίς ἀρχές τοῦ 9ου αἰῶνα καί πολεμᾶται ὡς σήμερα ἀπό τούς δυτικούς συλλήβδην, ἀλλά καί ἀπό Ἕλληνες στήν καταγωγή. Ἄλ-

λοι ἀπό αὐτούς, ὑποχείρια μυστικιστικῶν κύκλων πού ἀντιστρατεύονται τή χριστιανική πίστη, ἀγωνίζονται νά ἐπαναφέρουν στό προσκήνιο τή θρησκεία τῶν προγόνων μας, ἡ ὁποία συνετέλεσε τά μέγιστα στήν παρακμή τους. Ἄλλοι, τέκνα τοῦ δυτικοῦ «διαφωτισμοῦ», πασχίζουν νά ἐπιφέρουν τόν πλήρη ἐκδυτικισμό μας, δηλαδή τόν ἀφανισμό τῆς ἰδιοπροσωπείας μας, ὡς ἐντολοδόχοι ξένων παραγόντων, οἱ ὁποῖοι μᾶς βιάζουν νά υἱοθετήσουμε τόν ἔκφυλο βίο τους. Καί, δυστυχῶς, δέν διαθέτουμε κάποιον Κάτωνα!

Βέβαια καί ἡ αὐτοκρατορία τῆς Ρωμανίας ἔπese. Ἀπόγονοι ἐμεῖς τῶν Βυζαντινῶν, ὅπως ὀνόμασαν τούς προγόνους μας οἱ ἄσπονδοι φίλοι μας, ἐχθροί καί φίλοι τῆς αὐτοκρατορίας μας ἀποφεύγουμε νά δοῦμε τά αἷτια τῆς παρακμῆς, πού ὀδήγησαν στήν εὐκόλη κατάκτησή μας ἀπό τούς Τούρκους. Τό γεγονός εἶναι ὅτι τῆς καταρρεύσεως προηγήθηκε παρακμή λόγω ἐκφυλισμοῦ. Ἡ ἀπληστία τῶν ἰσχυρῶν πού, σὺν τῷ χρόνῳ, κατάφεραν νά μειώσουν τήν ἰσχὺ τοῦ αὐτοκράτορα καί νά καταστοῦν φευδάρχες -ἰδίως στήν ἔκταση τῆς Μικρᾶς Ἀσίας- ἀπετέλεσε τήν ἀρχή τοῦ κακοῦ. Ἡ χλιδᾶτη ζωὴ τῆς αὐλῆς, ἡ ὁποία ἐπικρινόταν ἤδη κατά τόν 4ο αἰῶνα ἀπό τόν ἅγιο Ἰωάννη τόν Χρυσόστομο, σέ συνδυασμό μέ τήν ἀνάρρηση στόν θρόνο ἀναξίων αὐτοκρατόρων συμπλήρωσε τό κακό. Ὁ μοναχός Ἰωσήφ Βρυέννιος δεκαετίες πρὶν ἀπὸ τήν ἄλωση εἶχε περιγράψει μέ μελανὰ χρώματα τήν κατάντια τῆς κοινωνίας. Καί ἡ κατάντια μέ μαθηματική ἀκρίβεια συνοδεύεται ἀπὸ δημογραφικὴ κατάρρευση! Στίς ὕστατες ἡμέρες τῆς Βασιλεύουσας ὡς ἐλεύθερης πόλεως ὁ Κωνσταντῖνος Παλαιολόγος εἶχε δώσει ἐντολή στόν Γεώργιο Φραντζή νά ἀπογράψει τόν πληθυσμό τῆς Βασιλεύου-

σας πού ήταν σέ θέση νά κρατήσει όπλο. Ό Φραντζής έκανε τήν καταμέτρηση: τέσσερις χιλιάδες έννιακόσιοι έβδομήντα τρείς μάχιμοι, στους όποιους περιλαμβάνονταν μοναχοί καί κάθε είδους έθελοντές, πλήν τών ξένων μισθοφόρων. Σέ λίγο τά πλούτη πού είχαν σωρεύσει επί αιώνες οί άρχοντες τής Ρωμανίας περνούσαν στά χέρια τών κατακτητών.

Όσο καί άν όλοι του πολιτικού κόσμου έπιμένουν ότι ή κρίση πού μάς ταλανίζει είναι οικονομικής φύσεως, οί έχέφρονες αντιλαμβάνονται ότι αύτή είναι πρωτίστως πνευματική, είναι κρίση αξιών. Καί ενώ αύτά συμβαίνουν, οί όξειες αντιπαραθέσεις καί οί προσβλητικοί χαρακτηρισμοί πού ανταλλάσσονται στό κοινοβούλιο φανερώνουν σ' όλη της τήν έκταση τήν πνευματική κρίση πού μάς ταλανίζει. Ένώ έχει πλέον αποκαλυφθεί ότι όλες οί κυβερνήσεις ύπηρετούν τους ισχυρούς του πλανήτη, μέ τίς είκονικές αντιπαραθέσεις οί πολιτικοί μας παραπλανούν τόν λαό, ώστε νά τόν διατηρούν διαρκώς διχασμένο καί άνήμπορο νά άντιδράσει έστω καί στό έλάχιστο στην κατρακύλα! Ποιός θά προλάβει νά μάς άλώσει αύτή τή φορά, πού μπορεί νά είναι καί ή τελευταία; Η Δύση, πού ήδη μάς έλέγχει πλήρως, χωρίς νά τό αντιλαμβανόμαστε, ή οί μετανάστες καί οί πρόσφυγες, τους όποιους προωθούν στό έδαφος μας δυνάμεις πού έλέγχουν τή Δύση;

Μήπως τελικά διχαστούμε άκόμη καί στην έπιλογή του δυνάστη μας;

Άπόστολος Παπαδημητρίου



Σχόλιο στην έπικαιρότητα

Τά Θρησκευτικά σέ νεοβουδιστικά πλικάμια

Βάσει του ισχύοντος Συντάγματος (άρθρα 16 καί 13) καί τών αποφάσεων 3356/1995 καί 2176/1998 του Συμβουλίου Έπικρατείας ή Πολιτεία έχει ύποχρέωση νά παρέχει θρησκευτική άγωγή στά Έλληνόπουλα, σεβόμενη τήν άρχή τής έλευθερίας τής θρησκευτικής τους συνείδησης. Για τόν λόγο αύτό τό Έπουργείο Παιδείας διορίζει, μετά άπό πρόταση τών τριών μουφτειών τής Θράκης, 300 «ιεροδιδασκάλους», γιά νά διδάξουν τό Κοράνιο στους έλληνες μουσουλμάνους μαθητές. Παρόμοιες ευαισθησίες έχει έκδηλώσει προς τους έλληνες έβραίους καί ρωμαιοκαθολικούς μαθητές (πρβλ. ΦΕΚ 83/115-2016, τ. Α').

Δέν διαπιστώνεται, ώστόσο, ή ίδια πρόθεση τής Πολιτείας γιά τους όρθόδοξους έλληνες μαθητές, καθώς έπιχειρήθηκε όχι μόνον ή μετάλλαξη του μαθήματος τών Θρησκευτικών

σέ θρησκευολογικό, αλλά επιπλέον, όπως αποδείχθηκε από συνέδρια και μελέτες, το νέο Πρόγραμμα Σπουδών για το μάθημα των Θρησκευτικών αποτελεί πιστή εφαρμογή και αντιγραφή του προγράμματος «Παγκοσμίου Δικτύου Θρησκειών για Παιδιά» (GNRC) της νεοβουδιστικής οργάνωσης Arigatou.

Μέ το νέο Πρόγραμμα Σπουδών για το μάθημα των Θρησκευτικών, το παιδί βγαίνει έξω από την πίστη και την Έκκλησία και στέκεται με ουδετερότητα, σαν να μην είναι βαπτισμένο στον Χριστό· έχει απέναντί του και σέ Ίσες αποστάσεις την ὀρθόδοξη διδασκαλία ἑλλιπῆ, τίς χριστιανικές ὁμολογίες και τίς διάφορες θρησκείες. Αὐτή ἡ θρησκευτική ποικιλία τοῦ προσφέρεται μεθοδευμένα ἀπό τήν ἡλικία τῶν 8-9 ἐτῶν, τό κατευθύνει σταδιακά μέ τόν ἀναστοχασμό, τόν προβληματισμό, τήν ἀμφισβήτηση τῶν πάντων στήν ἀπόρριψη τῶν ὧσων πίστευε καί στήν υἱοθέτηση στοιχείων ἀπό ὅλες τίς θρησκείες, τίς ὁποῖες διδάσκεται ἰσότιμα καί χωρίς νά τίς ἀξιολογήσει. Ἀσφαλῶς, μέ τέτοιο μαθησιακό ὀρίζοντα ὁδηγοῦνται ἀναπότρεπτα οἱ μαθητές στόν ἀποπροσανατολισμό, τή σύγχυση, τήν ἀποδοχή ἑνός θρησκευτικοῦ συγκρητισμοῦ καί κατ' ἐπέκταση στήν ἀποδόμηση τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας. Νά τό ἔργο τῆς Arigatou: ἡ δημιουργία διαθρησκευτικῆς συνείδησης, κατά τήν ὁποία ὅλες οἱ θρησκείες εἶναι ἴδιες καί ἰσάξιες.

Γιά τήν ταυτότητα, ὅμως, καί τούς σκοπούς τῆς Arigatou πρόσφατη ἀπόφαση τῆς Ἱερᾶς Συνόδου γνωστοποιεῖ ὅτι προέρχεται ἀπό τήν ὁργάνωση Myochikai καί ἀνήκει στά νέα θρησκευτικά κινήματα βουδιστικῆς προελεύσεως, τά ὁποῖα ἀνα-



πτύχθηκαν στήν Ἰαπωνία τόν 20ό αἰῶνα. Ἡ ἰδρύτρια τῆς Miyamoto Mitsu διατέλεσε ἡγετικό στέλεχος ἄλλης βουδιστικῆς θρησκευτικῆς ὁμάδας, τῆς Reiyukai, καί ἀποχώρησε ἀπό ἐκεῖ τό 1950, μετά ἀπό σκάνδαλο φοροδιαφυγῆς καί ἄλλες κατηγορίες. Τό Ἰδρυμα Arigatou ἰδρύθηκε ἀπό τόν Takejasu Miyamoto τό 1990 ὡς θυγατρικός ὁργανισμός του, μέ σκοπό νά ἐνισχύει τίς διαθρησκευτικές δραστηριότητες, ἰδιαίτέρως μεταξύ τῶν παιδιῶν. Τό 2000 τό Ἰδρυμα Arigatou σέ συνεργασία μέ τήν ἰαπωνική ἐπιτροπή τῆς UNICEF καί τήν ὁργάνωση «Παγκόσμια Συνδιάσκεψη γιά τή θρησκεία καί τήν εἰρήνη τῆς Ἰαπωνίας», ἱδρυσαν τό «Παγκόσμιο Δίκτυο Θρησκειῶν γιά τά παιδιά» (GNCR), μέ σκοπό νά ἐνθαρρύνουν τή διαθρησκευτική ἐργασία καί βοήθεια τῶν παιδιῶν. Στό πλαίσιο αὐτό δημιουργήθηκε τό ἐκπαιδευτικό πρόγραμμα LTLT (Learning To Live Together – An Intercultural and Interfaith Programme for Ethics Education), μέ θεματολογία ἔντονου θρησκευτικοῦ συγκρητισμοῦ καί προμετωπίδα τήν «πνευματικότητα». Ἐπιπλέον, μαρτυρεῖται στά κείμενά τους ἀπόπειρα διαφήμισης καί διάδοσης ἐξωχριστιανικῶν πρακτικῶν καί δοξασιῶν, ὅπως ὁ διαλογισμός στά σχολεῖα. Ὁμολογοῦν, ἀκόμη, ὅτι συνεργάζονται μέ ΜΚΟ καί διεθνεῖς ὁργανισμούς στά πλαίσια διαθρησκευτικῶν καί πολιτιστι-

κων πρωτοβουλιών, οι οποίες αξιοποιούνται από την οργάνωση καταλλήλως για την επικοινωνιακή προβολή της.

Στήν ίδια συχνότητα, τό 2004, ό Takejasu Miyamoto ίδρυσε τό «Συμβούλιο Διαθρησκειακής Ήθικης Έκπαίδευσης γιά Παιδιά» (Interfaith Council on Ethics Education for Children). Τό Συμβούλιο αυτό καθιέρωσε τό 2008, σέ έτήσια βάση, τήν «Παγκόσμια Ήμέρα Προσευχής καί Δράσης γιά τά παιδιά», κατά τήν όποία διοργανώνονται γιά τά παιδιά από κοινού θρησκευτικές συναντήσεις καί συμπροσευχές διαφόρων θρησκευτικών κλάδων. Προτείνουν, μάλιστα, ένα κοινό κείμενο προσευχής μέ έξαιρετικά νεφελώδες καί προβληματικό περιεχόμενο. Έτσι, στίς 19-11-2015 πραγματοποιήθηκε τέτοια διαθρησκειακή συνάντηση στό Santo Domingo μέ τή συμμετοχή χριστιανών, ιουδαίων, ινδουιστών, βουδιστών, καθώς καί όπαδών παραχριστιανικών καί νεοεποχίτικων ομάδων.

Επίσης, τό Ίδρυμα Arigatou συνεργάζεται καί μέ άλλες ομάδες βουδιστικών αρχών, οι οποίες άσκοϋν, σύμφωνα μέ δηλώσεις τους, λατρεία πρός «τή φύση, τόν Βούδα, πού βρίσκεται σέ όλους τούς ανθρώπους καί τά πράγματα». Ακόμη υπεισέρχεται καί σέ εκπαιδευτικά προγράμματα καί δράσεις, ένώ παράλληλα επιδιώκει τή συνεργασία καί μέ εκκλησιαστικούς φορείς, στους όποιους προτείνει δράσεις συνεργασίας καί έκδηλώσεις γιά θέματα ευρύτερου ένδιαφέροντος, όπως ή ειρήνη, ή εκπαίδευση, ή καταπολέμηση των διακρίσεων κ.ά.

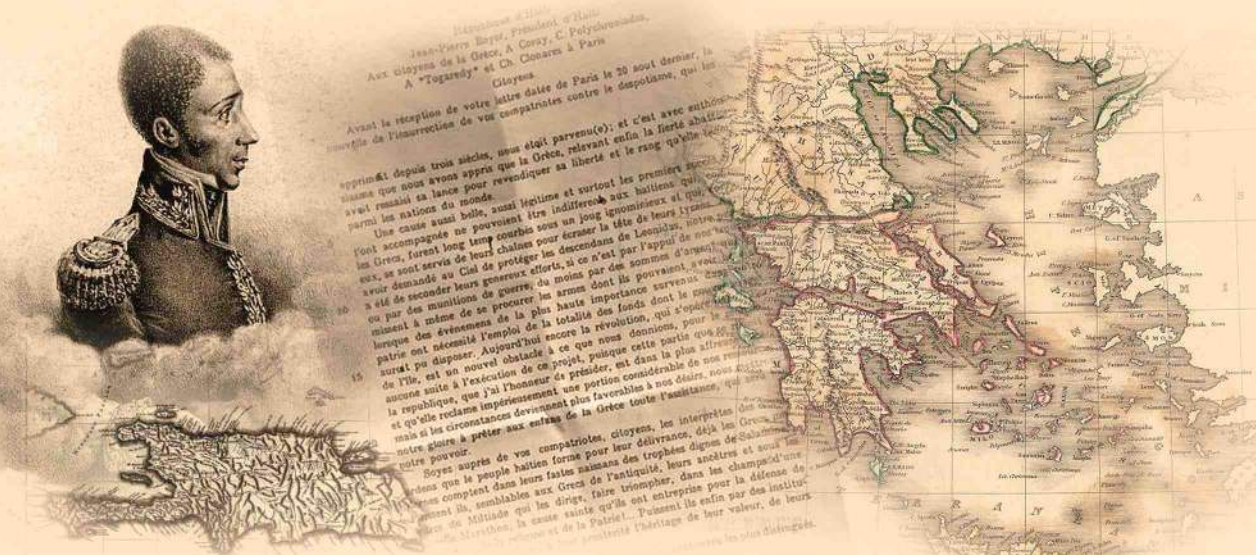
Αποτελεϊ όντως τραγική ειρωνεία νά θέλει ή Arigatou νά διδάξει τήν Έκκλησία πώς νά είναι πιο φιλική μέ τά παιδιά!

Φθάσαμε στό σημείο βουδιστές, ινδουιστές καί πνευματιστές-μάγοι νά συμβουλεύουν τόν χριστιανικό κόσμο πώς νά συμπεριφέρεται, μέ σκοπό νά κερδίσει τήν προτίμηση των παιδιών καί των νέων! Φαίνεται καθαρά πώς ή οργάνωση Arigatou επιδιώκει νά διεισδύσει καί νά αλλοιώσει τήν πίστη όλων των θρησκειακών χώρων -καί τήν έλληνική Όρθόδοξη Έκκλησία-, προκειμένου νά εκπληρωθούν τά όράματα καί οι σκοποί της. Βέβαια, αυτά δέν τά πραγματοποιεί μόνη της. Ανιχνεύει παντοϋ συνεργάτες, μοιράζει άξιώματα καί άρμοδιότητες, ύποσχόμενη «ένα καλύτερο αύριο γιά τά παιδιά». Έτσι έντόπισε συνεργάτες καί στήν Ελλάδα.

Μέ ποιά λογική έχουν τό δικαίωμα ξένα κέντρα καί οργανώσεις μέ ιδέες αντίθετες πρός τήν παράδοσή μας νά σχεδιάζουν καί νά ποδηγετούν τή διαπαιδαγώγηση των παιδιών μας καί νά μετατρέπουν τήν όρθόδοξη διδασκαλία σέ μία πολυθρησκειακή-συγκρητιστική διδασκαλία, μέ στόχο τήν τελική επικράτηση καί έπιβολή της πανθρησκείας της Νέας Έποχής;

Ξεκάθαρα όμως καί άπερίφραστα ή Έερά Σύνοδος της Έκκλησίας της Ελλάδος τονίζει ότι τό Ίδρυμα Arigatou είναι σαφώς άσυμβίβαστο πρός τήν όρθόδοξη πίστη καί έπισημαίνει στήν ανακοίνωσή της (27-10-2016): «Συνιστάται ή προσοχή των έκλεκτών λειτουργών τοϋ μαθήματος των Θρησκευτικών εις τήν Μέσην Έκπαίδευσιν, μέ τό ύψηλόν άίσθημα ευθύνης τό όποϊον διακρίνει αυτούς, όπως άποφεύγουν συνεργασίας μετά κινήσεων καί σωματείων, τά όποια σχετίζονται μέ πρακτικής θρησκευτικού συγκρητισμοϋ».

Εύδοξία Αύγουστίνου



Ιστορικές μνήμες

Εόγνωμοσύνη: ένα χρέος που δέν σβήνει...

Πόσοι γνωρίζουν άραγε πώς ή πρώτη διπλωματική αναγνώριση της ελληνικής επανάστασης του 1821 ήρθε από τό Χαΐτιον, ήτοι από την ... Αϊτή;! Μία μικρή χώρα της Καραϊβικής Θάλασσας, πού μετρούσε μόλις 18 χρόνια από τή δική της ανεξαρτησία, έσπευσε στίς 15 Ιανουαρίου 1822 μέ επίσημη έπιστολή νά αναγνωρίσει τό δικαίωμα των Έλλήνων γιά αύτοδιάθεση.

Έπιφανείς Έλληνες πού ζούσαν στό Παρίσι μέ έπικεφαλής τόν Άδαμάντιο Κοραή ήρθαν σέ συνεννόηση μέ τόν περίφημο γάλλο στρατηγό La Fayette κι έστειλαν έπιστολή πρός τόν Πρόεδρο τής Αϊτής ζητώντας βοήθεια. Ο Jean Pierre Boyer τούς απάντησε ένθερμα. Οί Αϊτινοί γνώριζαν ήδη γιά τήν έκρηξη τής ελληνικής επανάστασης. Ο λαός είχε υποδεχτεί τό νέο μέ ένθουσιασμό καθώς και οί ίδιοι πρόσφατα αποτίναξαν τόν ζυγό και ένιωθαν τί ση-

μαίνει αγώνας γιά τήν έλευθερία. Κατανοώντας τό βάρος τής πολύχρονης υποδούλωσης εκφράζουν τή χαρά τους γιά τίς πρώτες νίκες πού σημείωσαν οί αγωνιστές ως γνήσιοι απόγονοι του Λεωνίδα. Θά ήθελαν νά συντρέξουν στήν επανάσταση μέ στρατεύματα και μέ πολεμοφόδια ή έστω μέ χρηματική ένίσχυση αλλά και οί ίδιοι αντιμετωπίζουν ακόμη πολλαπλά προβλήματα στό νεοϊδρυθέν κράτος. Έχουν όμως έπιθυμία αν οί περιστάσεις στό μέλλον τό επιτρέψουν νά αποστείλουν βοήθεια στά τέκνα τής Ελλάδας. Εϋχονται ολόψυχα νά σημειωθούν νίκες μίας άλλης Σαλαμίνας κι ενός νέου Μαραθώνα γιά τήν ιερή υπόθεση των δικαιωμάτων, τής θρησκείας και τής πατρίδας.

Έκτοτε φαίνεται πώς δέν είχαμε ποτέ ιδιαίτερους δεσμούς μέ τήν έξωτική χώρα τής Αϊτής. Μέχρι τίς 12 Ιανουαρίου του 2010. Ένας φοβερός σεισμός 7 ρίχτερ έ-

πληξε τήν πρωτεύουσα Port au Prince γιά ἓνα λεπτό καί χιλιάδες ἄνθρωποι καταπλακώθηκαν στά ἐρείπια. Τότε κινήθηκε ἡ ἑλληνική ἀνθρωπιά. Μία χώρα μικρή θέλησε κάποτε νά μᾶς συμπαρασταθεῖ καί νά ὑπερασπιστεῖ τό δίκαιο τοῦ ἀγώνα μας γιά ἐλευθερία. Εἴχαμε χρέος εὐγνωμοσύνης πρὸς αὐτή τήν τόσο μακρινή γιά μᾶς περιοχή τῆς γῆς νά ἀνταποδώσουμε. Ἀντίστοιχα πρὸς τήν ἐπιστολή τους, χρήματα κι ἐμεῖς δέν εἴχαμε τή δυνατότητα νά προσφέρουμε. Ὅμως μία ὁμάδα ἀπό Ἕλληνες διασώστες κατέφτασε στήν Ἀϊτή. Καί μάλιστα ἡ χαρά τους ἦταν μεγάλη ὅταν στίς 24 Ἰανουαρίου σέ συνεργασία μέ Γάλλους κατάφεραν νά ἀνασύρουν μέσα ἀπό τά ἐρείπια ἑνός ξενοδοχείου ζωντανό ἓναν εἰκοσιτετράχρονο ἄντρα.

Στό ξεκίνημα τῆς νέας χρονιάς ἀξίζει ὡς λαός νά ἀναθεωρήσουμε τήν πορεία μας καί νά τήν καθορίσουμε μέ βάση τίς πανάρχαιες ἀρετές πού χαρακτηρίζουν τή φυλή μας. Πέρα ἀπό τήν περίφημη φιλοξενία καί τό πατροπαράδοτο φιλότιμο, στόν τόπο μας ἀνθεῖ ἡ ἀνθρωπιά καί ἡ εὐγνωμοσύνη... ἀκόμη. Αὕτῃ εἶναι ἡ ὁμορφιά καί ὁ πλοῦτος τῆς Ἑλλάδας. Κι εἶναι σίγουρο πώς δέν θά ἐκλείψει ἀπό τήν ψυχή τοῦ Ἑλλήνα ἡ ἔμπρακτη εὐγνωμοσύνη, φτάνει νά συνεχίσουμε οἱ μεγαλύτεροι νά τή μεταλαμπαδεύουμε στίς ἐπερχόμενες γενιές.

Ἀγγελική Τσιραμπίδου



Κυριακάτικο πρωινό τοῦ Γενάρη. Μιά μέρα παγερή. Τό πυκνό χιόνι πού ἔπεφτε ἀσταμάτητα εἶχε σκεπάσει τό μικρό χωριό. Οἱ λιγοστοί κάτοικοί του, πού ἔβγαιναν ἀπό τήν ἐκκλησία, ἔτρεχαν νά χωθοῦν στή ζεστασιά τοῦ σπιτιοῦ τους. Μιά παρέα ἀπό νέους ἄντρες τράβηξαν γιά τό καφεενδάκι τοῦ Ἀποστόλη.

Ἐπιναν τό καφεδάκι τους, ὅταν ἄνοιξε ἀπὸ τομα ἡ πόρτα τοῦ καφενείου καί ἐμφανίστηκε ἓνας στρατιωτικός. Ὁ Ἀποστόλης ἔτρεξε νά τόν ὑποδεχθεῖ καί τόν ρώτησε τί θά ἔθελε νά τοῦ προσφέρει.

- Ὅχι δέν θά καθίσω, εἶπε ἐκεῖνος μέ ὕφος ὑπεροπτικό. Βιάζομαι νά γυρίσω στή μονάδα μου. Μ' αὐτόν τόν παλιόκαιρο ἔχασα τόν προσανατολισμό μου. Ξέφυγα ἀπὸ τόν δρόμο, βρέθηκα στά χωράφια κι ἔπεσα μέ τό αὐτοκίνητό μου σ' ἓνα χαντάκι.

Σταμάτησε γιά λίγο, κοίταξε τούς χωρικούς πού εἶχαν στραμμένα τά βλέμματά τους ἐπάνω του καί μέ τόνο ἐπιτακτικό, σάν νά ἀπευθυνόταν σέ στρατιῶτες, φώναξε:

- Ἄντε, ἐλάτε ὅλοι νά βάλετε ἓνα χεράκι, νά τό βγάλουμε ἀπὸ κεῖ μέσα!

Ἐμειναν ὅλοι ἄναυδοι. Τότε ἀκούστηκε μία νεανική φωνή.

- Μέ συγχωρεῖτε κ. Λογοθέτη, ἐδῶ βρίσκεστε στό καφενεῖο τοῦ χωριοῦ, δέν εἶστε στή μο-



νάδα σας νά διατάζετε.

- Ποιός είσαι ἐσύ πού μοῦ μιλάς ἔτσι; ρώτησε ἐκεῖνος μέ ἀπορία καί ὀργή.

Ὁ νεαρός ἔκανε δυό βήματα πρὸς τό μέρος του.

- Τώρα εἶμαι ὁ δάσκαλος τοῦ χωριοῦ. Πρὶν ἓνα χρόνο ἦμουν ὁ ἑφεδρος ἀνθυπολοχαγός Κοσμάς Ἀργυρίου. Ὅπως βλέπετε ἀκόμα φοράω τίς στρατιωτικές ἀρβύλες καί τό χιτώνιο, γιατί δίνω ὅλο τὸν μισθό μου γιὰ νά πληρώνω τίς δόσεις ἀπό...

- Ἄ, τώρα σέ γνώρισα, τὸν διέκοψε ὁ στρατιωτικός.

Καί μ' ἓνα σαρκαστικό χαμόγελο πρόσθεσε:

- Κι ἀσφαλῶς αὐτὴ τῇ στιγμῇ θά εἶσαι πανευτυχής πού σοῦ δίνεται ἡ εὐκαιρία νά πάρεις τὴν ἐκδίκησή σου. Σίγουρα θά πεῖς σ' αὐτοὺς τοὺς χωριάτες νά μὴν ἔρθουν νά βοηθήσουν.

«Πάντα ὁ ἴδιος», μονολόγησε ὁ δάσκαλος. Καί χωρίς νά τοῦ ἀπαντήσει φόρεσε τὴν ἐλαφριά καμπαρντίνα του, τὸν σκουφο καί τὰ γάντια καί προχώρησε πρὸς τὴν πόρτα.

- Πᾶμε, κύριε λοχαγέ! Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε ταγματάρχα! Καθὼς βλέπω πῆρατε προαγωγή, τὰ συχαρητήριά μου!

- Ποῦ πᾶς δάσκαλε; φώναξε ὁ πρόεδρος τοῦ χωριοῦ.

- Νά προσφέρω τὴ βοήθειά μου στὸν συνάνθρωπό μου.

Σηκώθηκαν ὅλοι ἐπάνω.

- Θά ἔρθουμε κι ἐμεῖς μαζί σου, εἶπαν μ' ἓνα στόμα.

Ἡ ἐπιχείρηση ἦταν πολὺ δύσκολη. Τό χιόνι, πού ἔπεφτε ἀσταμάτητα, ἔφτανε ὡς τὰ γόνατά τους. Τὰ πρόσωπά τους εἶχαν μελανιάσει ἀπὸ τὰ ραπίσματα τοῦ παγωμένου ἀέρα. Προχωροῦσαν σιωπηλοί, ἡ ἀνάσα τους κοβόταν ἀπὸ τό κρύο. Μὲ

πολλή δυσκολία κατάφεραν νά βροῦν τό αὐτοκίνητο στό χαντάκι, καθὼς τό εἶχε σκεπάσει τό χιόνι. Γιὰ νά τό βγάλουν στὸν δρόμο χρειάστηκε νά τό σηκώσουν στὰ χέρια. Χωρὶς νά πεῖ οὔτε ἓνα «εὐχαριστῶ» ὁ ταγματάρχης μπῆκε στό αὐτοκίνητό του κι ἔβαλε μπρὸς τὴ μηχανή. Ἀκουστικὴ γιὰ λίγο ἓνα ἀγκομαχητό καί μετὰ ξεκίνησε.

Ἐνιωσαν ὅλοι οἱ ἄντρες τοῦ χωριοῦ ὀργή καί ἀγανάκτηση ὅταν τό ἴδιο βράδυ μαζεμένοι στό καφενεῖο μάθαιναν ἀπὸ τὸν δάσκαλο ποιός ἦταν ὁ πρωινός ἐπισκέπτης πού τοὺς ἔβαλε τὴν παγωμένη αὐτὴ μέρα σέ μιὰ τόσο μεγάλη περιπέτεια.

Ὁ Κοσμάς Ἀργυρίου ἦταν ὑπεύθυνος ὑλικοῦ στὴ μονάδα πού ὑπηρετοῦσε ὡς ἑφεδρος ἀνθυπολοχαγός. Διοικητὴς τοῦ ἦταν ὁ λοχαγός Μαντᾶς. Εὐγενικός, ἀξιοπρεπής, καλόκαρδος, ἀγαπητός σέ ὅλους. Ἀντίθετα ὁ ὑποδιοικητὴς Λογοθέτης ἦταν ἄνθρωπος σκληρός, αὐταρχικός, πεισματάρης, ἐγωιστής, ἐκδικητικὸς. Μισοῦσε φανερά τὸν Μαντᾶ γιατί, ἐνῶ εἶχαν τὸν ἴδιο βαθμό καί ὁ Λογοθέτης ἦταν δέκα χρόνια μεγαλύτερός του, ὁ Μαντᾶς πῆρε τὴ θέση τοῦ διοικητῆ, ἐπειδὴ εἶχε τελειώ-

σει τή Σχολή Εὐελπίδων, ἐνῶ ὁ ἴδιος ἦταν ἀπό τούς ἐφέδρους πού παρέμειναν στό στράτευμα. Ὁ ἐγωισμός του δέν τοῦ ἐπέτρεπε νά δέχεται διαταγές ἀπό ἕναν μικρότερό του, ὅσο κι ἂν τοῦ ἀναγνώριζε τήν ἀξία του. Δέν μποροῦσε ἐπίσης νά ὑποφέρει τήν καλοσύνη καί τήν ἐπιείκεια πού ἔδειχνε ὁ Μαντᾶς στούς στρατιῶτες του.

Συχνά, ὅταν κάποιος πού ἐπρόκειτο νά ἀπολυθεῖ πήγαινε νά παραδώσει τό ὑλικό πού ἦταν χρεωμένος καί ὁμολογοῦσε ὅτι τοῦ ἔλειπε κάτι, ὁ Μαντᾶς τόν χτυποῦσε φιλικά στόν ὦμο: «Μήν ἀνησυχεῖς», τοῦ ἔλεγε «θά τό τακτοποιήσω ἐγώ». Αὐτό ἔκανε τόν Λογοθέτη νά γίνεται «θηρίο». Δέν μποροῦσε νά τό «χωνέψει» πῶς θά ἔφευγε ὁ στρατιώτης χωρίς νά πληρώσει τό «ἀπολεσθέν ὑλικό».

Ἐφτασε κάποτε ὁ καιρός ν' ἀπολυθεῖ καί ὁ Ἀργυρίου ἀπό τό στράτευμα. Ὡς ὑπεύθυνος ὑλικοῦ παρέδωσε ὅλο τό ὑλικό στόν διοικητή, παρουσία καί τοῦ ὑποδιοικητῆ καί μαζί τοῦ ἔδωσε καί τόν κατάλογο μέ τά «ἀπολεσθέντα εἶδη».

- Τί θά γίνει μ' αὐτά πού λείπουν; ρώτησε ὁ Ἀργυρίου.

Ὁ διοικητής τοῦ ἔσφιξε τό χέρι χαμογελώντας.

- Νά πᾶς στό καλό, θά φροντίσω ἐγώ νά τακτοποιηθοῦν ὅλα.

Πολίτης πιά ὁ Ἀργυρίου, δέν εἶχε κλείσει οὔτε χρόνο ὅταν ἕνα πρωινό τοῦ παρέδωσαν ἕνα χαρτί ἀπό κάποια στρατιωτική διοίκηση. Ξαφνιάστηκε ὅταν τό διάβασε. Οὔτε λίγο, οὔτε πολύ τοῦ χρέωναν ὅλο τό «ἀπολεσθέν ὑλικό» γιά τό ὁποῖο ἔπρεπε νά πληρώσει ἕνα ἀρκετά σεβαστό ποσό. «Δέν εἶναι δυνατόν!», μουρμούρισε ξέπνοα. «Κάποιο λάθος θά ἔχει γίνει. Ποτέ δέν θά τό ἔκανε αὐτό ὁ κ.

Μαντᾶς». Καί πῆγε ὁ ἴδιος στή μονάδα πού ὑπηρετοῦσε νά ξεκαθαρίσει τήν ὑπόθεση.

Ἐμεινε ἔκπληκτος ὅταν εἶδε στό γραφεῖο τοῦ διοικητῆ τόν Λογοθέτη, νά τόν κοιτᾷ μ' ἕνα σαρκαστικό χαμόγελο.

- Τί φαντάστηκες, Ἀργυρίου, πῶς θά μοῦ γλύτωνα; Κανένας ποτέ δέν ξέφυγε ἀπό τά χέρια μου. Ἦρθε ἡ ὥρα νά πληρώσεις.

- Μά, κ. Λογοθέτη, ἦσασταν παρών ὅταν παρέδωσα τό ὑλικό καθώς καί τόν κατάλογο μέ τά «ἀπολεσθέντα εἶδη» στόν διοικητή καί μοῦ εἶπε πῶς θά τό τακτοποιήσει ὁ ἴδιος.

- Ναί, μόνο πού ἐκεῖνος δέν πρόλαβε νά τό τακτοποιήσει. Δυό μέρες μετά τήν ἀπόλυσή σου τραυματίστηκε θανάσιμα σέ μιὰ ἄσκηση. Τώρα ἀνέλαβα ἐγώ διοικητής καί ἔπρεπε αὐτήν τήν ὑπόθεση νά τήν ξεκαθαρίσω. Ἐσύ ἦσουν ὑπεύθυνος ὑλικοῦ, ἡ δική σου ὑπογραφή ὑπάρχει παντοῦ, ἐσύ ὀφείλεις νά πληρώσεις.

- Καλά, δάσκαλε, τόν διέκοψε μέ ἀγανάκτηση ὁ Ἀποστόλης. Κι ἐσύ σήμερα, μιὰ τέτοια μέρα, ἔβαλες σέ κίνδυνο τή ζωή σου γιά νά βοηθήσεις αὐτόν τόν παλιάνθρωπο;

Ὁ δάσκαλος δέν ἀπάντησε. Πῆρε τόν λόγο ὁ ἱερέας:

- Ἀδέλφια μου, εἶπε, ὁ Χριστός ἦρθε στή γῆ γιά νά μᾶς διδάξει τήν ἀγάπη, τήν ἀνεξικακία, τή συγγνώμη. Αὐτό τό ὑπέροχο μήνυμα ἔκανε πράξη σήμερα ὁ δάσκαλός μας. Στόν ἄνθρωπο πού τόν ἔβλαψε πρόσφερε συγγνώμη καί βοήθεια.

Καί ὁ πρόεδρος τοῦ χωριοῦ συμπλήρωσε:

- Καί τήν πιό γλυκειά «ἐκδίκηση»!

Καίτη Π. Ἡλιοπούλου



Μήνυμα έλπίδας

«Προσμονή έλπίδας» ήταν ό τίτλος τής θεατρικής παράστασης στή χριστουγεννιάτικη γιορτή πού έτοίμασαν καί παρουσίασαν οί φοιτήτριες τής «Χριστιανικής Έλπίδος» στήν κεντρική αίθουσα τής Άπολυτρώσεως.

Άν καί έρασιτέχνες οί ήθο-ποιοί απέδωσαν θαυμάσια τούς ρόλους τους, καί τό θεατρικό πλαισιωμένο από τίς δύο χορω-δίες, φοιτητική καί παιδική, συγκίνησε, προβλημάτισε, ένθουσία-σε τό πυκνό άκροατήριο καί τών πέντε παραστάσεων.

Άλλά καί τά νήπια του Βρε-φονηπιακού Σταθμού « Έ Θεοτό-κος» καί οί μαθητές τών τριών βαθμίδων τών έκπαιδευτηρίων «Έλπίδα» (Παιδικός Σταθμός-Νηπιαγωγείο-Δημοτικό) έδωσαν τό δικό τους μήνυμα μέσα από τίς χριστουγεννιάτικες γιορτές πού μέ μεράκι έτοίμασαν οί έκπαιδευ-τικοί καί χαριτωμένα απέδωσαν τά παιδιά.

Σήμερα πού ό,τι θυμίζει Χριστό, άκόμη καί ή όνομασία τής γιορ-τής τών Χριστουγέννων, βάλλεται, διαβάλλεται καί προσβάλλεται, αυτές οί γιορτές, σέ όποια προσπάθεια, σ' όποιο κατηχητικό ή σχολείο γίνονται, είναι ένα μήνυμα έλπίδας γιά όλους μας! Άναμφίβολα είναι καί μία καλή προετοιμασία γιά νά αξιοποιή-σουμε πιό ουσιαστικά τόν έκκλη-σιαστικό έορτασμό συμμετέχον-τας συνειδητά στό μυστήριο τής Έκκλησίας.

Συζητώντας τὰ γεγονότα...

Στὴν Ἑλλάδα τῆς κρίσης

Ἡ ἐπιβαλλόμενη κρίση πού διαρκεῖ τόσα χρόνια στὴν πατρίδα μας ἴσως θὰ δικαιολογοῦσε τὴν ἐξαφάνιση στοιχειωδῶν ἀνθρώπινων ἀξιών. Ὅμως τὰ πράγματα εὐτυχῶς δείχνουν ὅτι ἀντέχουμε ἀκόμη νὰ μένουμε ἄνθρωποι. Ἐνα τέτοιο γεγονός εἶναι ἡ πράξη -καὶ δέν εἶναι μοναδική- τῆς δωδεκάχρονης ἀπὸ τὶς Σέρρες ἡ ὁποία παρέδωσε τὸ πορτοφόλι πού βρῆκε μὲ 3.380€ στὴν Ἀστυνομία.

Ὅσο μᾶς ἐξαθλιώνουν οἰκονομικά τόσο νὰ ἀντιστεκόμαστε ψυχικά καὶ νὰ μένουμε ἄνθρωποι! Αὐτό τὸ «στοίχημα» μᾶς μένει πιά νὰ μὴ χάσουμε. Καὶ εἶναι στό χέρι μας. Ὁ Πατροκοσμᾶς τὸ κήρυττε πολὺ χαρακτηριστικά: «Ψυχὴ καὶ Χριστὸς σᾶς χρειάζονται. Αὐτὰ ἂν δέν τὰ δώσετε μόνοι σας, δέν μποροῦν νὰ σᾶς τὰ πάρουν».

Πάει πολὺ

Δέν εἶναι παράξενο γιὰ ἕναν ἀριστερό πολιτικό νὰ διατηρεῖ ἐμμονές σχετικὰ μὲ τὴν Ἑθνικὴ Ἐπανάσταση τοῦ 1821. Τοῦ εἶναι ἀναγκαῖες γιὰ νὰ στηρίζει «ἱστορικά» τὰ ἰδεολογήματά του. Πάει πολὺ ὅμως νὰ κάνει καὶ «ἐξαγωγή» προσβάλλοντας μία διεθνῶς ἀπο-

δεκτὴ ἱστορικὴ πραγματικότητα καὶ ἀποκαλύπτοντας ἕναν βαθύ ἱστορικό ἀναλφαβητισμό. Ὁ ἴδιος ὁ Φιντέλ Κάστρο πιστεύουμε δέν θὰ δεχόταν νὰ παραλληλιστεῖ ἡ ἰδεολογικὴ του ἐπανάσταση μὲ τὴν ἑθνικὴ ἐξέγερση τοῦ 1821, ὅπως τὸ τόλμησε ὁ Ἕλληνας πολιτικός στὴν ἐπικήδεια ὁμιλία του στὴν Κούβα. Ἀπὸ τὴν ἄλλη, θὰ τρίζουν τὰ κόκκαλα τοῦ Θεόδωρου Κολοκοτρώνη σάν τὸν ἐξισώνουν μὲ τὸν δικτάτορα τῆς Κούβας καὶ τοῦ κολλοῦν τὸν χαρακτηρισμό «ταξικός ἐπαναστάτης». Θὰ κατεβεῖ ἀπὸ τὸ μαρμάρينو ἄλογό του καὶ θὰ βροντοφωνάξει: «Ἐμεῖς ὅταν πήραμε τὰ ὄπλα εἴπαμε πρῶτα ὑπὲρ πίστεως καὶ ἔπειτα ὑπὲρ πατρίδος». Ποιὸς ἐρευνᾷ ὅμως τὶς πηγές τῆς ἱστορίας; «Ψιλὰ γράμματα» καὶ κάπως «ἄβουλα» γιὰ τὸν ἐν λόγω πολιτικό καὶ τοὺς ὁμοϊδεάτες του.

Ἑλληνικά στὴ Ρωσία!

Μὲ ἀπόφαση τοῦ ρωσικοῦ Ὑπουργείου Παιδείας ἀπὸ 1/1/2017 τὰ ἑλληνικά διδάσκονται ὡς δεύτερη γλῶσσα ἐπιλογῆς στὰ ρωσικά σχολεῖα. Τὸ ἐγχεῖρημα πραγματοποιεῖται στό πλαίσιο τῆς πολυετοῦς προετοιμασίας καὶ συνεργασίας τῆς ἑδρας Νεοελληνικῆς Φιλολο-

Συζητώντας τά γεγονότα...

γίας του Πανεπιστημίου του Κουμπάν στη Νότια Ρωσία και του Άριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, στο όποιο εκπαιδεύθηκαν οι καθηγητές που διδάσκουν τά ελληνικά στά ρωσικά σχολεία. Εύχόμαστε καλή πρόοδο στους μικρούς μαθητές κι αναμένουμε νέες καρποφόρες συνεργασίες και πρωτοβουλίες που θά αναδείξουν την ελληνική γλώσσα όχι μόνο εκτός αλλά και έντός συνόρων!

Ποιός τά ύπολογίζει;

Δέκα εκατομμύρια παιδιά έχουν εξαφανιστεί στη διάρκεια της πρόσφατης μεταναστευτικής και προσφυγικής κρίσης (πηγή: Eurropol). Στην Ελλάδα βρίσκονται 2.400 ασυνόδευτοι ανήλικοι (πηγή: ΕΚΚΑ). Τό 2016 εξαφανίστηκαν 400 ασυνόδευτοι ανήλικοι (πηγή: Ελληνική Αστυνομία). Ό απολογισμός είναι τραγικός, αν σκεφτεί κανείς την πιθανή κατάληξη αυτών των παιδιών. Μπορεί εκείνα που αίματοβαμμένα άφησαν την τελευταία τους πνοή στις εμπόλεμες περιοχές νά είναι πιο τυχερά. Τά παιδιά, τά μόνα που θεώρησε άξια ό θεάνθρωπος Ίησους για τή βασιλεία του (βλ. Μθ 19,14), ό άνθρωπος τά θυσιάζει κατά εκατομμύρια στον βωμό

της άπληστίας του, στά αλαζονικά σχέδια για τήν κυριαρχία του, άκόμη και στά άρρωστημένα πάθη του. Άραγε εις μάτην ή θεϊκή φωνή προειδοποιεί «όρᾶτε μή καταφρονήσητε ένός των μικρών τούτων» (Μθ 18,10);

Τό μεγαλειό της άγάπης!

Ό Ράιαν, παιδί μέ βαρειές άναπηρίες, ζούσε σέ όρφανοτροφείο, χωρίς πιθανότητες υίοθεσίας, παλεύοντας μεταξύ ζωής και θανάτου (βλ. newsit.gr). Ό άποστεωμένος μικρός συγκίνησε τήν οικογένεια των David και Priscilla Morse από τίς ΗΠΑ, οι όποιοι τόν υίοθέτησαν. Πλέον τό παιδί άπολαμβάνει τήν οικογενειακή θαλπωρή, σημειώνοντας πρόοδο στη λειτουργικότητά του και κάνοντας όλους νά μιλούν για τό θαύμα της άγάπης που τόν κράτησε στη ζωή!

Ό οικογένεια, που έχει υίοθετήσει κι ένα κοριτσάκι μέ σύνδρομο Down, γνωρίζει τίς δυσκολίες του έγχειρήματος. Ό μητέρα είχε άδελφό μέ ειδικές άνάγκες (πέθανε μικρός) και δήλωσε πώς οι γονείς της τόν άγαπούσαν τόσο πολύ ώστε αυτό τήν ένέπνευσε νά υίοθετήσει παιδιά μέ άναπηρία. Γιατί, όπως λέει ή ίδια, «όλοι άξίζουν μία οικογένεια»!

*Ἀνατολή τοῦ χρόνου καί στέκω σκεπτικός.
Χαρούμενος πού πρόφτασα νά τόν ὑποδεχτῶ
ρίχνομαι μέ ἀπόφαση καί πάλι στόν ἀγώνα.
Σέ τοῦτο τό ταξίδι ποιός ἄλλος ὁδηγός;
Ἐκεῖνος πού δημιουργήσε ἀπ' τό μηδέν τό ΦΩΣ!*

E. B.



ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»
ΠΕΛΟΠΟΣ 7
54633 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ